

1001 ROMAN

SAYI: 17

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ :

TANŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Geçmiş Mecmua
ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 590 kuruş
Yıllığı 52 sayı 750 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 55 - İstanbul
Telefon : 23714

Çıkaran : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

ÖLÜM CASUSU

Roman

ASLAN ve GÜL

Hikâye

BUGÜNÜN HARİKALARI

Resimli Bilgi

FALCININ ÖLÜMÜ

Resimli Bilmecce

ARTURO DE CORDOVA

Portre

KORKUNÇ GECE

Film Hikâyesi

GİZLİ MEKTUP (X - 9)

Resimli Roman

DİLSİZ SAHİT

Hikâye

(Kapakdaki resim : Portre

yazımıza aittir)

19 Ağustos 1946

SİNEMA Aktüalitesi

DOST OLDULAR

Humphrey Bogart'la beyazperdede Mr. Moto ismiyle meşhur olan Peter Lorre birlikte «Passage to Marseilles-Marsilya Geçidi» filmini çevirdikten sonra birbirleriyle pek fazla samimi dost olmadılar.

POLİSİYE BİR FİLM

Yeni parlayan aktörlerden Marc Stevens, 20th Century-Fox kumpanyası hesabına kızıl saçlı güzel yıldız Lucille

Ball'le «Karanlık Köşe» isimli güzel bir cinayet filmi çevirmiştir. Yakışıklı yıldız eserde bir kavga yapmaktadır. Eserde Marc hususi detektif, Lucille de onun sekreteri ve flörtü rolündedir.

1 METRE 6 SANTİM

Gary Cooper meşhur kadın yıldız Ingrid Bergman'la çevirdiği «Saratoga Trunk» filminde Texas'lı bir kovboy rolünde oynuyor. Aynı filmde boyu bir metre altı santim olan bir cüce de mühim rol almıştır.

BİR SARHOS DAHA

Şimdiye kadar beyaz perde de hep hain rollerine çıkan Dan Duryea son çevirdiği «Kara Melek» filminde gayet sempatik bir ayyaş rolündedir. Acaba patronları onu yavaş yavaş iyi adam rollerine mi hazırlıyorlar?

EV BULAMADI

Amerikan ordusunun sahil muhafaza kısmından terhis olan Victor Mature hâlâ Hollywood'ta aradığı gibi bir

ev veya apartman katı bulamamıştır. Yakışıklı yıldız ilk filmini çevirmesine rağmen hâlâ otelde kalmaktadır.

TERHİS EDİLDİ

Bir metre doksandört santim boyunda olan ve ismi Hollywood'da «Dev Adam» diye meşhur olan Willard

Parker ordudan terhis edilecek film çevirmeğe başlamıştır. Willard, harbe istihkâm kıtalarında er olarak iştirâk etmiştir.

Bağlı ayaklarıyla vücudunu oynata oynata S 9 a doğru yaklaşımağa çalıştı. Aralarında beş altı adımlik bir mesafe vardı. Bu Cevat'a kilometrelerce uzun bir yol gibi uzun geliyordu. Ya daha istediği yere yaklaşımadan S 9 bir pıtırı duyur da dönüp bakarsa? O zaman mahvolmuştu.

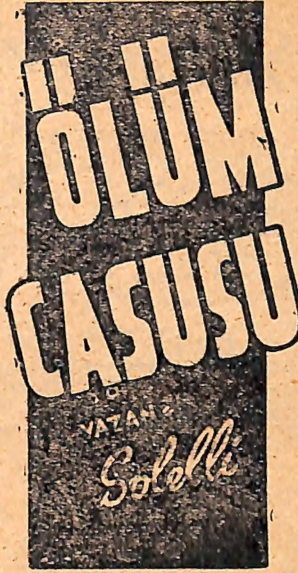
En ufak bir gürültü dahi yapmamağa çalışarak santim santim ilerliyordu. Her an tetikte idi. Nihayet S 9 ile aralarında iki adımlik bir mesafe kaldı. İşte tam bu sırada S 9 birdenbire geri döndü. Bunu gören Cevat Altan ileri doğru zıplayarak bütün hızıyla herifin üstüne çullandı. Herifin elindeki oturağı da kafasına doğru indirdi. Fakat haydut atik davranmış kafasını bir tarafa kaydırarak, müthiş bir darbeden kendini kurtarmıştı. Lâkin üstüne çullanan Cevat'ın ağırlığından kaçınamıyarak birlikte yere yuvarlandı.

Cevat parmaklarıyla bir an afallamış olan herifin gırtlığına sarıldı. Lâkin ne de olsa bilekleri ve ayakları bağıyordu. Eğer S 9 altından kurtulursa mahvolmuştu. Onun için bütün kuvvetiyle herifin gırtlığını sıkıyor, işini bitirmeğe çalışıyordu.

Fakat S 9 da kuvvetli bir adamdı. Bir hamlede kendini Cevat'ın pençesinden kurtardı.

Bir sırayışta ayağa fırladı. Lâkin herseyin mahvolduğunu gören Cevat onun bir bacağına yakaladı ve bütün kuvvetiyle asıldı. S 9 muvazenesini kaybederek tekrar yere düştü. Fakat yere düşerken de masaya çarptı. Çarpmasının sarsıntısından masanın üstündeki lâmba yere devrildi, kırıldı.

Birden biraz ilerideki tahtalar, kırılan lâmbadan saçılan gazle tutuştu. Odada kızıl alevlerin yaladığı bir yangın başladı. S 9 derhal elini cebine atıp tabancasını çıkardı. Cevat Altan bunu gördüce mahvolduğunu anladı.

Resimleyen : SURURİ

Fakat hayret, haydut herhalde gürültü çıkarmak istemiyor olmalıydı ki tabancayı namludan yakaladı ve kolunu havaya kaldırdı.

Lâkin Cevat'ın kafasına vurmak için kaldırdığı tabancayı indiremedi. Birdenbire odanın kapısı ardına kadar açılmıştı. Sert ve korkunç bir ses:

— Kıpırdama! diye gürledi.

Cevat, önde Müfettiş Cakson arkasında da birkaç resmi polis içeriye dolduklarını gördü. Bir taraftan Cakson kelepçeleri S 9 un bileklerine geçirirken diğer taraftan da polisler tutuşan tahtaları söndürmeğe çalışıyorlardı. Cevat:

— Masanın üstünde bir mektup var! diye bağırdı. Mektubu kurtarın.

Bunu duyan S 9 bir an silkinip Cakson'un elinden kurtulmak, masaya atılmak istedi. Fakat Cakson ondan daha atik davranarak herife çelme taktı. S 9 kütük gibi olduğu yere yuvarlandı. Biri onu kaldırmamağa uğraşırken

Cakson masanın üstünde duran bir zarfla mektubu kapı.

Yangın söndürülmüş, Cevat'ın eli ayağı çözülmüştü. Cakson:

— Geçmiş olsun, dedi. Dünkü sesini duyduğumuz zaman hep birden garaja hücum ettik. Herifleri kıpırdamağa meydan bırakmadan yakaladık. Fakat sen ortada yoktun. Yakalananları sorguya çektiğimiz zaman S 9 un senin kafana birşey vurduktan sonra, seninle birlikte küçük odaya girdiğini söylediler. Odanın başka bir kapısı yoktu ki çıkıp gitmiş olarsınız. Herhalde odanın bir yerinde gizli bir kapı vardı.

Dakikalarca uğraştık. Hiç bir şey bulamadık. Artık tamamiyle ümidi kesmiştik. Odadan çıkacağımız sırada yanar elektrikli söndürmeğe düzere düğmeyi çevirdim. Fakat düğmenin ortasındaki ufak bir kabartı parmağıma değmişti, şüphelendim. Kabartıya bastım. Birdenbire odanın zemini sallandı ve aşağıya doğru inmeğe başladı. Dört beş metre kadar indik, durduk. Sağımıza bir kapı geldi. Kapıyı açtığımız zaman karanlı bir koridora çıktık. İşte senin bağlı bulunduğun oda bu koridorun sonunda idi. Kapıya yaklaştığımız vakit içerideki boğuşmayı duyduk. Sonrası malûm.

Cevat zorla gülümsemeğe çalıştı:

— Tam zamanında yetiştiniz. Yoksa hapi yutmuştum, dedi.

CEVAT SÜPHELENİYOR

Ertesi günü garajda yakalananları teker teker sorguya çektiler. Fakat hiç birisi Topal ve Forest'ten fazla birşey bilmiyordu. Ne varsa S 9 da vardı. Fakat onu söyletmek bir türlü kabil olamamıştı. Herif ağzını açıp birşey söylemiyordu. Aşağı yukarı bir saatten fazla uğraşılsa da muvaffak olamadılar. Onun yanından çıkarken Cakson:

— Bu herif reisin kim ol-

duğunu biliyor. Fakat söylemiyor, dedi. Bugün için onun ağzından söz almağa imkân yok.

Valter yorgun bir hâlde terlerini siliyordu:

— Bana kalırsa ne öğreneceksek, yine ondan öğreneceğiz, dedi.

Cevat hiç konuşmuyordu. Yine kafasında bir şeyler kurduğunu biliyordu. Bir aralık saatine baktı:

— Bana müsaade beyler, dedi. Biraz hususî işlerim var...

Cevat Altan o gün akşama kadar, oradan oraya do-laştı, durdu. Dış İşleri Bakan-lığında tanıdığı bir memurun yanında bir saat kadar bir şeylerle meşgul oldu. Akşam üzeri bir parkta yarım saatten fazla güya hava aldı.

Cavad'ın kafasında bir şeyler dönüyordu. Ne olduğunu kendi de bilmiyordu. Birinden şüpheleniyordu. Bu şüphesinde ne dereceye kadar haklıydı? Bilmiyordu. Za-ten bilse böyle uzun uzun dü-şünmezdi.

Hava iyice kararmıştı. Ya-vaşca oturduğu kanapeden kalktı. Parktan çıktı. Bir kö-şe başında bir taksiye atladı:

— Krasent Tepesine, em-rini verdi.

Cevat Altan hayatında bu anki kadar ciddi olduğunu hiç hatırlamıyordu. O haya-tın en acıklı taraflarından bile gülünç şeyler çıkarması-nı bilen bir adamdı. Ama bu gece nedense bir türlü rahat edemiyordu. İçinde büyük bir sıkıntı vardı.

Acaba korkuyor muydu? Belki de!.. Yüzlerce insanı peşinden sürükliyen, dünya-ya ölüm saçan bir sebekenin asıl kuvvet kaynağını bulma-ğa gidiyordu. Belki tuttuğu yol yanlıştı. Fakat ne olursa olsun şüphelerini ya tama-miyle silecek veya...

Şoför başını çevirerek, «Ne tarafa gideceğiz?» der gi-bi bakınca Cevat kendini top-ladı:

— Dört yol ağzında dur, dedi.

Biraz sonra otomobil yo-lun kenarında durdu. Cevat parasını vererek arabayı sav-dı. Otomobil uzaklaştıktan sonra yolun kenarındaki a-ğaçlıklara dalarak ilerlemeğe başladı.

Burası şehrin dışında ten-ha bir sayfiye yeri idi. Bir-kaç yüz metre ara ile bahçe-lerin arasına gömülmüş evler sessiz ve sakindi. Yoldan ara-da sırada otomobiller, moto-sikletler geçiyordu. Kimse gö-rünmüyordu. Cevat yavaş ya-

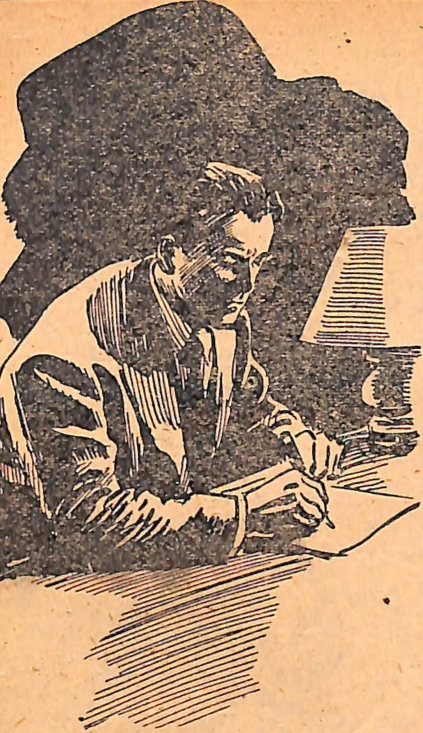
vaş yürüyordu. Acele etmek istemediği anlaşıyordu. On dakika kadar yürüyünce, yolun biraz gerisinde büyük bahçeli bir köşkün duvarı di-bine geldi.

Gürültü etmeden ve hiç bir şeye çarpmamaya dikkat ederek bahçenin etrafını do-laştı.

— Duvarın her tarafında alarm telleri var, diye mırıl-dandı. Ziyaretimizi belli et-medeyen nasıl girebileceğiz aca-

Yavaşca oturduğu ka-napeden kalktı. Park-tan çıktı. Bir köşe ba-sında...

**Masanın başına geçti.
Yarım bırakmış olduğu
belli olan kâğıtlara bir
seyler yazmağa başladı**

ba? Anlaşılan köşkün sahibi hazretleri ziyaretçileri evvel-den haber alarak, mızıka ile karşılamak istiyor olmalı. Herhalde bu telleri onun için koymuş olacak.

Epey dolaştıktan sonra duvara nispeten yakın yüksek bir çınar ağacı gördü. Ağacın en üst dallarına kadar tırmanması pek güç olmadı. Dahn biri az çok duvarın üstüne kadar uzanıyordu. Yavaşça bunun ucuna doğru yürümeğe başladı. Beş altı metre kadar ileride ve bulunduğu seviyeden biraz yüksek, bahçenin içindeki diğer bir ağacın kalıncı bir dalı vardı. Cevat Altan bunu evvelden hesaplamıştı. Belinden ince fakat sağlam bir ip çıkardı. Ucuna geniş bir ilmek yaptı. İpi karşısındaki dala fırlattı. Fakat tutturamadı. İkinci seferinde ip dala geçti. Yavaşça tartaklıyarak ipi sıkıştırdıktan sonra dala

asılmağa başladı. Yavaş yavaş esneterek yaklaştı. Tamamıyla gerilince iple birlikte kendini boşluğa bıraktı. Gerilen dal onu bir anda duvardan aşırıldı. Cevat bir kedi çevikliğiyle yere, otların üstüne atladı. Birkaç saniye olduğu yerde gürültü etmeden durdu. Görülmediğine kanaat getirince doğruldu. Köşke doğru yürümeğe başladı.

Köşk görünüşe nazaran bir bodrum kat ve bir de esas kattan ibaret bir şeydi. Fakat oldukça büyüktü. Bir iki pencereden dışarıya ışık sızıyordu.

Cevat Altan köşkün de etrafını uzun müddet dolaştı. Pencereleleri dikkatle muayene etti:

— Buradan hırsızlama girmeğe katiyen imkân yok, diye suratını buruşturdu. Biz yine en beylik usullerden birine müracaat edeceğiz galiba!

Kapıya yaklaştı. Zili uzun uzun çaldı. Sonra kapının iki yanındaki taflanların arkasına saklandı. Biraz sonra iri bir uşak kapıyı açtı. İki tarafına bakındı. Kimseyi göremeyince omuzlarını silkererek tekrar kapıyı kapadı.

Cevat yerinden sıçrayarak tekrar zili çaldı. Yine eski yerine gelip saklandı. Az sonra kapı bir daha açıldı. Uşak bu sefer yine kimseyi göremeyince dışarı çıktı. Kapıdan bir iki metre uzaklaşarak etrafa bakındı.

İşte Cevat'ın da beklediği bu idi. Sessizce yerinden çıkarak, açık kapıdan içeri süzülür. Holdeki uzun pencere perdelerinden birinin arkasına saklandı.

Uşak aradığını bulamayınca içeri girdi. Kapıyı kilitledi. Kapıyı kilitledikten sonra dairesine çekildi. Cevat on dakika kadar olduğu yerde kaldı. Ortalıkta kimse olmadığına kanaat getirdikten sonra perdenin arkasından çıktı. Sessizce etrafına göz gezdirdi.

Geniş bir holde bulunuyordu. Karşı tarafta arkasına

kadar açık iki kapı vardı. Bunların ikisi de gayet güzel döşenmiş büyük bir salona açılıyorlardı. Holdeki kuvvetli ışığın sayesinde salonu mü-kemmelen görebiliyordu. Karşı tarafta bir koridor uzanıyordu. Bu koridorda sıra ile birkaç kapı vardı. Bunları teker teker yoklamak lazımdı.

Yavaşça koridora doğru ilerledi. Fakat fazla yürüyemedi. Koridorun nihayetinde ayak sesleri duyuldu. Cevat derhal geri dönüp holdeki perdelerden koridoru gören birinin arkasına gizlendi.

Gelen uşaktı. Koridordaki kapılardan birinin önüne gelince durdu. Yavaşça kapıyı vurdu. İçerden emir almış olacak ki, açarak girdi. Bir müddet sonra tekrar çıkarak geldiği tarafa doğru uzaklaştı. Cevat bir iki dakika daha uşağın tekrar gelip gelmiyeceğini bekledi. Gelmediğini görünce yerinden çıktı. Uşağın demin girmiş olduğu kapının önüne gelip durdu. Gürültü etmeden kulağını dayadı ve dinledi.

Ev sahibinin bu odada olduğu, uşağın kapıyı çalarak girmesinden anlaşıyordu. Fakat içeriden hiç bir ses duyulmuyordu. Bir an tereddüt etti. Kapıyı aralayıp baksa ne olurdu? Ya içerideki kendisini görürse o zaman ne diyecekti? Omuzlarını silkererek elini tokmağa attı. Fakat çevirmeğe vakit bulamadı. İçeride boğuk bir iskemle gıcırda. Halı üstüne basılan ayak sesleri duyuldu. Cevat hemen olduğu yerden sessiz adımlarla geri çekildi. Koridorun holle meydana getirdiği köşeye sığındı.

Kapı açıldı. Doktor Şayner koridora çıktı. Aşağı doğru yürüyerek koridorun dö-nemecinde kayboldu. Bu bulunmaz bir fırsattı. Cevat derhal kapıya doğru seğirtti. Tokmağı çevirdi ve içeri süzülür.

Burası ufak bir oda idi. Gayet güzel döşenmişti. Duvarlarda kitaplarla dolu raflar vardı. Oda geniş ve kapsız

bir bölme ile ikinci ve daha büyük bir odaya açıyordu. Burasının Dr. un çalışma odası olduğu belliydi. Orta yerde büyük bir masa vardı. Duvarlar yıfe tavana kadar yükselen sabit raflarla kaplı idi. Söminenin ötesinde bir takım şişeler duruyordu. Cevat birinci odada saklanacak yer aradı. Nasıl olsa doktor biraz sonra dönecekti. Ona görünmemek lâzımdı. Odada geniş maroken koltuklar vardı. Bunlardan biri iki kişilik büyük bir şeydi. Arkası duvara yakındı. Hemen bunun arkasına çıktı. Bulunduğu yerden öbür odayı da oldukça görebiliyordu.

Onbeş dakika kadar bekledi. Kapı açıldı. Doktor içeri girdi. Kapiyi kilitliyerek anahtarını cebine koydu. Sonra masasının başına geçti. Yarım bırakmış olduğu belli olan kâğıtlara bir şeyler yazmağa başladı. Bu iş bir saat kadar sürdü. Cevat bulunduğu yerde dört göz, dört kulak kesilmiş görülecek ve işitilecek ne varsa görüp işitmeğe çalışıyordu.

Doktor bir aralık yerinden kalktı. Kitap raflarından birine doğru yürüdü. Burası Cevat'ın bulunduğu yerden görünmüyordu. Fakat Cevat onun raftan bir kitap aldığını çıkan hafif hışırtıdan anladı. Lâkin bunun arkasından duyduğu madenî bir sese mâna veremedi. Sanki bir şey çekilirmiş gibi bir ses ancak bir iki saniye sürmüştü. Cevat bunun ne olduğunu dü-

şünürken bu ses bir daha tekrar etti. Cevat bûsbütün heyecanlandı. Acaba bu ne idi?

Yavaşça yerinden süzülde. Görünmden ve gürültü etmeden biraz ilerideki ikinci bir koltuğun arkasına kaydı. Buradan doktor Şayner'in geçtiği tarafı görüyordu. Fakat hayret!. Doktor Şayner meydana yoktu!.

Cevat ortalığı iyice dinledi. Görebildiği yerlere dikkatle baktı. En ufak bir çıtırtı dahi işitemediği gibi doktorun ceketinin ucu dahi görünmüyordu. İki odanın da elektriği yanıyordu. Ayrıca masanın üstündeki abajurlu lâmba da yanar bırakılmıştı. Şu hâlde doktor odada olmahydı. Peki ama yoktu işte.. Nereye gidebilirdi? Göz göre buhar olup uçamazdı ya!

Cevat yerinden kalktı. İhtiyatı elden bırakmıyarak duvara sürüne sürüne öbür odanın kapısına yaklaştı. Yavaşça içeri baktı. Hayır kimse yoktu. Biraz daha uzanarak

bütün odayı dikkatle gözden geçirdi. Dr. Şayner'den eser yoktu. Bir yere de saklanamazdı. Çünkü kayb olduğu tarafta saklanacak hiç bir yer yoktu.

Cevat doktorun kayb olduğu tarafa yürüdü. Muhakkak ki burada bir yerde gizli bir kapı vardı. Doktor buradan çıkmış olacaktı. Biraz evvel düymüş olduğu iki gıcırta da, kapının açılıp kapanırken çıkardığı sestti. Bir an kitaplarla dolu sabit raflara bakarak düşündü. Bu kapı muhakkak ki burada bir yerde idi. Ama nerede ve nasıl açılıyordu?

Doktorun kaybolmadan evvel bir kitap aldığını duymuştu. Şu hâlde kitaplardan biri yerinden oynıyacak ve onun bulunduğu yerdeki herhangi bir nesne vasıtasıyla kapı açılacaktı. Peki bu nesne ne idi ve bu kitap hangisiydi? Cevat kitaplara dikkatle baktı. En son olarak hangisi yerinden oynamıştı.

**Cevat yerinden kalktı.
İhtiyatı elden bırakmıyarak duvara sürüne sürüne öbür odanın kapısına...**

Bunu anlamak istiyordu. Fakat muvaffak olamadı.

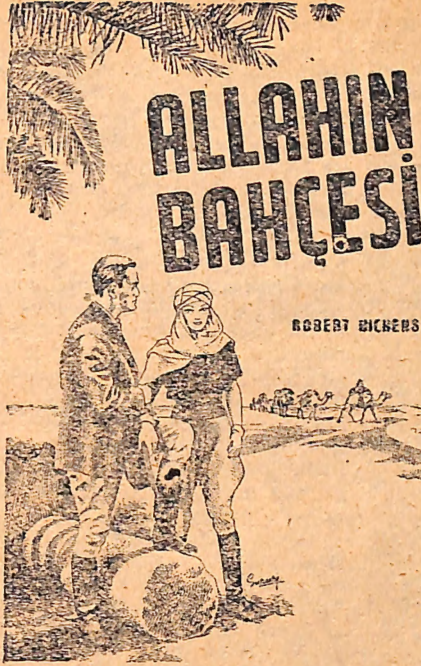
Birer birer kitapları raflardan çıkarıp, boşluğuna elini sokuyor, gizli kapıyı açacak manivelâ kolu, düğme, çivi, kabartma gibi şeyler arıyordu. Aşağı yukarı yarım saat kadar uğraştığı hâlde birşey bulamadı. Sıkıntıdan patlıyacak bir hâle gelmişti. Fakat araştırmasına durmadan devam ediyordu. Bir aralık raftan çıkardığı bir kitabın yerinde eli iri başlı ufak bir çiviye değdi. Heyecanla çiviye bastı. Hafif bir gıcırta ile kitap raflarının bir kısmı bir kapı şeklinde ileriye doğru açıldı.

Cevat kitabı tekrar yerine koydu. Açılan delikten içeri girdikten sonra kapıyı çekecek kapadı. Bir merdiven başında bulunuyordu. Tepede yanan ufak bir ampulden merdiven aydınlanıyordu. Yaşasça inmeğe başladı. Merdivenin dibinde gayet ufak, dört duvarla çevrili odamsı bir yere indi. Burası bomboştu. Duvarlarda kapıya benzer hiç bir şey yoktu. Cevat eliyle duvarları yoklamağa başladı. İçinden:

— Anlaşılan buranın da bir gizli kapısı var. Ama nerede acaba? diye söyleniyordu.

Yumurğuyle duvarları yok-hyarak çıkacak sesten kapının yerini keşfetmek kabildi. Lâkin doktorun bu gürültüyü duyması da ihtimal dahilinde idi. Bir an düşündü. Merdivenden indiği taraf binanın dış kısmına geliyordu. Kapının bu tarafta olmasına pek ihtimal vermedi. Kapı asıl bina tarafında, yani merdivenin karşısına gelen duvarda olacaktı. Bu duvarı karış karış yoklamağa başladı. Epey uğraştıktan sonra bir sıva çıkıntısı parmaklarına takıldı. Buna bastığı zaman duvardan kapı büyüklüğünde bir parça öbür tarafa doğru açılmağa başladı.

(Arkası var)

ALLAHIN BAHÇESİ

ROBERT BICHERS

YILDIZ
ROMANLAR

SERİSİNİN

3 ÜÇÜNCÜ KİTABI
OLAN

BU ESER

kendi serisine has
nefis kapak, güzel
bir baskı, temiz bir
türkçe, alıcı bir üs-
lûp ve büyük bir

haz ve zevkle okuyacağınız mevzuu ile ha-
zırlanmıştır. Pek yakında

ÇIKIYOR

YAZLIĞI

Dört renkli nefis çift kuşe kapak içinde si-
nemaya ve sinema dünyasına ait en son ha-
berler — Film Romanı — Hikâye ve dört
renkli yine kuşe kâğıda basılmış dört ta-
losu ile 86 sayfa olarak zengin bir şekilde

ÇIKTI

ASLAN ve GÜL

Aslan körfezinin karanlıklarından beri esen tath rüzgâr Marsilya'nın ışıklı caddelerinde dolaşan kızların etekleriyle oynuyor, loğ sokaklardaki fenerlerin alevlerini dalgalandırıyordu.

Bu rüzgârın yumuşak serinliği Darsi'nin kafasını saran dumanları yavaş yavaş dağıtmaya başlamıştı.

Çekine çekine başının arkasına dokundu ve acısından gözüne yaşlar doldu. Ama insafsız vurmuşlardı ha! Altınlarının uçup gitmiş olduğunu anlamak için kuşağına bakmasına hacet yoktu. Vakit geç olmuştu. Gemisi şimdiye kadar çoktan kalkmış olacaktı. İşte bu yabancı şehirde yapayalnız beş parasız kalakalmıştı.

Rasgele bir sokağa saptı ve yürümeğe başladı. Rüzgâr bahçelerdeki ağaçları tatlı tatlı hisırdatıyordu. Başının üstünde bir meyhanenin tabelası gıcırdadı. Darsi başını kaldırdı ve okudu: Küçük Pencere.

Başına o yumruğu yemeden evvel duyduğu sesleri hatırladı:

— Küçük Pencere Meyhanesi... İşte aradığımız adam orda oturuyor...

Bir an için Darsi:

— Acaba bu sözleri duyduğum için mi başıma o yumruğu vurdular? diye düşündü. Ama hayır! Bu sözleri duyduğunu kendinden başka kimse bilmiyordu. Onu kuşağındaki altınları için baıltmışlardı.

Sallanıp duran tabelânın altındaki tahta kapıyı açtı ve içeri girdi. Üç basamak indikten sonra basık tavanlı bir odaya girdi. Girer girmez de şen bir sesin:

— Hoş geldin yabancı, bu-

yur bakalım dediğini duydu.

Başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Küçük odanın bir başından bir başına uzanan tezgâhın başında bir kız duruyordu. Çenesini avuçlarına dayamış, gözlerini Darsi'nin yüzüne dikmişti. Cın gibi zeki ve sevimli bir yüzü vardı. Dar, mavi bir entari giymişti. Arkasındaki duvarda asılan fener yukarı kaldırmış olduğu saçlarına altın ısıtılar veriyor ve açık yakasının etrafındaki dantelâlarda gölge oyunları yapıyordu. Etrafta sıcak, samimi bir hava vardı. Sigara dumanı kokusuna karışan hafif bir çorba ve alkol kokusu hissediliyordu. Darsi küçük bir masada oturmuş yemek yiyen bir adam gördü. Fakat gözlerini kızın şen, cıvı cıvı gözlerinden ayırmak güçtü. Hem o şakrak sesi bir defa daha duymak istiyordu.

— Bir adam arıyorum, dedi.

— Gemiciyse er geç buraya gelir.

Masada yemek yiyen adam başını kaldırmadan sert bir sesle:

— Haydi bakalım, kapıdan çekil de içeri gir, diye emretti.

Darsi girdi ve adamın karşısında bir sandalyaya oturdu. Bu, iri yapılı bir ihtiyardı. Gür kaşları, kalın ve uzun bıyıkları vardı. Hâl ve tavrındaki sertliğe rağmen

somurtkan bir insan değildi. Gözlerinde alaycı bir pırıltı sezilebilirdi. Karşısındaki yabancıyı sakın sakın süzüp tetkik ederek yemeğini bitirdi. Sonra gürül gürül akan selâleleri andıran bir sesle:

— Paramı çaldılar değil mi? diye sordu.

— Evet.

— Ya gemin?

— Barselâna yolunda. Barselâna'ya gidip yetişmek istiyorum.

Adam burnunu kıvırdı ve:

— Oraya kadar yüze yüze gidemezsin, diyerek ilk defa olarak başını kaldırıp yüksek sesle:

— Nina! diye bağırdı; misafire yemekle —

— Buraya dilencilik etmeğe gelmedim!

— Küçük Pencere Meyhanesinde dilencilerin yeri yoktur. Kimsin, adın nedir ve kimi arıyorsun?

— Adım Darsi ve bir adam arıyorum.

— Evet ama kimi?

— Burbon Prensinin Korsanı denilen adamı.

Masadaki adam arkasına yaslandı ve gözlerini Darsi'nin yüzüne dikip:

— Ya! dedi. Sonra gene sustu.

Nina bir şarkı mırıldanarak geldi ve Darsi'nin önüne çorba, ekmek ve şarap koydu. Darsi onun çevik, ahenkli hareketlerine ve biçimli vücuduna baktı. Sonra kız gayet tabii birşeymiş gibi delikanlının arkasına geçti ve başındaki yarayı temizlemeye başladı. Darsi itiraz etmeğe kalkıştı fakat o gencin yanağına hafifçe vurarak güldü ve:

— Sakin ol, yabancı, dedi. Benim sardığım ilk yarık kafa seninki değildir. Değil mi

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : AYHAN

baba?

Babası Darsi'ye göz kırptı ve kızının yanağını okşadı. Sonra sade bir tavırla:

— Adım Sebasçian, dedi. Haydi yemeğini ye. Onu ne diye arıyorsun?

— Bir düşmanı olduğunu söylemek istiyorum da.

Sebasçian ağzını açtı ve güldü. Bu da sesi gibi gürül gürül bir kakkahaydı. Nasıl ansızın başladıysa, aksisedaları daha duvarlarda aksederken gene öyle ansızın bitiverdi.

— Bu yaşa gelene kadar bir taneden fazla düşman edinmemiş olsam geçen hayata acırdım, delikanlı. Ümit Burnundan buzların sınırına kadar her yerde beni bilirler. Kimmiş bu düşman bakalım?

— Zannedersem ismi Peten.

— Vay canına!

Sebasçian yumruğunu hızla ağır tahta masaya indirdi ve gene:

— Vay canına! diye bağırdı. Şimdiye kadar sağ bırakmamahydım, kâfiri. Bir elime geçsin ciğerini...

— Hayır baba!

Nina bir an içinde babasının karşısına geçmişti. Gözleri ateş püskürüyordu. Darsi hayretle ona baktı. Genç kız bir an içinde güzel, çevik ve ahenkli bir mahlûk olmaktan çıkmış, öfkeli bir dişi kaplan oluvermişti. Elini göğsüne götürdün ve Darsi ufak bir hançerin fildişi sapını gördü. Genç kız gene:

— Hayır baba! diye bağırdı. Öyle şey yok! Sen ne zamandanberi beni müdafaa etmek için kendini tehlikeye atmağa başladın bakalım? Ben kendi kendimin çaresine bakarım!

Ansızın durup omuzlarını silktili ve billür gibi şakrak bir kakkaha attı. Darsi onun süzülür gibi yürüyerek tezgâhın arkasına geçişini ve gene eski şen, cin gibi hâlini alışını seyretti. Kız onu tes-hir etmişti âdeta.

Sebasçian oturduğu yerden Darsi'yi inceden inceye tetkik ediyordu. İhtiyar Sebas-tian insan sarrafıydı. Karşısında gördüğü tığ gibi delikanlının uzun boylu, adeleli vücudu ve samimi gemici

çehresi onda bir emniyet uyandırmıştı.

— Sen cesur değilsin, dedi. Çekinmeden konuşabilirim. Şu Peten yok mu, elime geçse ikiye bölerim hınzırı. Nina'mı taciz ediyor.

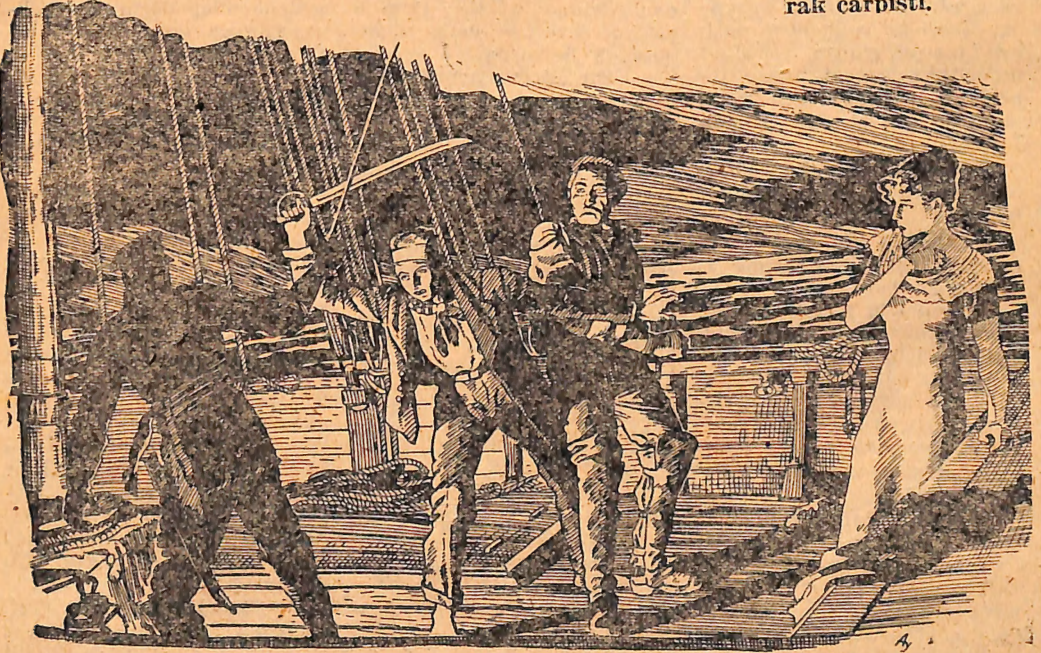
Darsi yemeğini bitirmişti. Boş çorba kâsesini itip şarabını bitirerek samimiyetle:

— Minettarım, dedi. Acıkmıştım. Hiçbir yerde de parasız bir yabancıya yemek vermezler.

Bir an tereddütten sonra ilâve etti:

— Burbon Prensinin Korsanı diye anılan adamın şanını şöhretini çok duymuştum. Bu gece tesadüfen onun hakkında söylenilen bazı fena şeyleri de duydum. Sonra başıma bir yumruk vurup paramı çaldılar. Kendime geldiğim zaman düşündüm ki ben bu adamın çok işine yarıyabilirim, yani işittiğim şeyler. Onunla pazarlık etmeği kurdum. Bildiğim şeylerin karşılığı olarak Barselâno'ya gidip

Darsi elindeki kılıcı kaldırdı ve ortaya atıldı. İki celik şakırdayarak çarpıştı.

gemime yetmişek için para istiyecektim. Sen bunu bilmiyordun. Ama gene de bana yiyecek yemek, içecek şarap verdin. Ben böyle bir adamla pazarlığa girişim. Bildiğimi söyleyeyim de sonra çıkıp giderim.

Darsi ayağa kalktı. Tezgâhın arkasından Nina ona bakıyordu. Gözleri şimdi merak ve daha başka bir hisle parlıyor, göğsü sık sık inip kalkıyordu. Sebasçian'ın gür kaskları çatılmıştı. Bileğinde altın bilezikler şıngırdayan kolunu uzattı ve genci yerine oturttu.

— Otur aşağı, diye emretti. Bana neden Burbon Prensinin Korsanı derler, bilir misin?

— İspanya'da tahtı ele geçirmek için uğraşan bir Prens Don Karlos de Burbon var. Sen onun tarafındansın, ona yardım ediyorsun herhalde. Dinle bak, Sebasçian! Seni öldürmeğe and içen Peten'in ağzından duyduğum sözler şunlar:

— Ne zaman yola çıkacağımı biliyorum, Küçük Pencerede oturan haydudun. Dama vaktinde yola çıkar. Ben ondan evvel körfeze varırım. Siz kovalarsınız, ben de karışısına çıkarım. Böylece Aslan'la Gül'ün arasında kartaların kanatlarını kırparız... İşte işittiğim sözler bundan ibaret, İhtiyar gemici...

Sebasçian'ın yüzü değişmedi. Sadece gözleri öfkeli bir sabitlikle yanmağa başladı. Birkaç dakika öylece sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra kalın dudaklarını bükerek yumuşak bir sesle:

— Sebasçian'ın boynuna geçecek bir ilmeklenmiş bile, dedi ve parlak beyaz dişlerini göstererek güldü.

Darsi gene ayağa kalktı ve:

— Kulağında olsun, dedi.

Sonra kapiya doğru yürüdü. Nina'nın gözleri hâlâ onun üzerindeydi. İhtiyar deniz kurdu birden ayağa kalktı ve delikanlının kolunu yakaladı.

— Gideceğim yer İspanya

sahilinde Güllü Körfez denilen bir yerdir. Bu körfezde Barselona'nın arası çok degildir. İşinizi bitirdikten sonra seni nerde istersen orda sahile çıkarırım. Ne dersin, dostum Darsi? Kanatları kırılmak üzere olan kartalla beraber ufak bir maceraya atılmak ister misin?

Darsi sevinç ve memnuniyetle gülümsedi. Bunu gören Nina derin bir nefes aldı ve ferahından gözlerini yarı kapadı.

— İstemez miyim hiç!

İhtiyar gemici:

— Mükemmel! diye bağırdı. Tam kafama uygun bir adamsın! Duyduğum sözlerin mânasını anladın mı? İspanya'daki sahil bekçileri beni kovalıyacak, Peten de karışma çıkacak. Böylece ihtiyar kartalı sıkıştırıp kanatlarını yolacaklar.

— Öyleyse?

— Dreihe! demir alıyorusuz.

Kapiya doğru yollandı, sonra birdenbire durdu ve Darsi'ye baktı.

— Gemimde ne var, biliyor musun?

— Patates değil herhalde.

— Don Karlo taraftarı olan İspanyol âsileri için cephaneye var. Bak şimdiden söyleyeyim, bir asiyle arkadaşlık etmek hoşuna gitmezse, gelme.

— Bir tarafın asi gözüyle baktığı adam, öbür tarafın kahramanıdır, ihtiyar gemici.

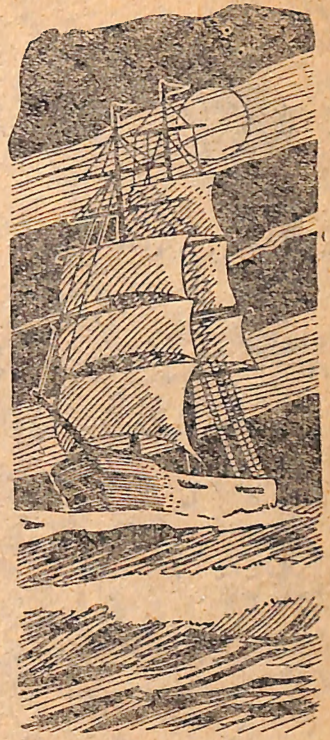
Sebasçian takdir ve muhabbet ifade eden bir tebessümle dudaklarını araladı ve kısaca:

— Güzel! dedi.

Darsi'nin gözleri edada kıızı aradı. Nina ortadan kaybolmuştu. Darsi:

— Allah kahretsin! diye düşündü. Onu bir daha görmeyeceğim.

Bu delikanlının canını sıkıttı. Fakat düşünecek zaman yoktu. Sebasçian Akdeniz gemicilerinin giydiği bol pelerini sırtına atmış, kukuletasını başına geçirmişti. Elinde bir fener vardı. Hiç ses çı-

Darsi, arkadaki geminin yolkenlerinin gitgide büyümesini seyretti. Aynı zamanda yağmur da başlamıştı.

karmadan Darsi'nin önüne geçti. Dar bir tünele girdiler. Tünelin tahta zemini altında Darsi denizin şıptısını işitiyordu.

En nihayet rıhtımın intizamı döşemesi üzerine çıktılar. Etrafta gölgeler raksediyordu. Sebasçian başını rüzgârın geldiği tarafa çevirdi ve memnuniyetle homurdandı. Rüzgâr cenubu şarkıdan esiyor ve yumuşak, serin, kuvvetli nefeslerle denizdeki balıkçı gemilerinin direklerini sallıyordu. İhtiyar deniz kurdu hiç durmadan, iskeleden aşağıdaki geminin güvertesine inen merdivenin başına geldi. Sonra Darsi'ye dönüp feneri kaldırarak:

— Hayat gözüme sıkıntılı

Darsi ayağa kalktı.
Tezgâhın arkasından
Nina ona bakıyordu...

görünmeğe başladı mı, dedi; bir zamanlar bu taşların Napolyo'nun gizmelerinin sesleriyle çınladığını aklına getiririm. O zaman daha başka oluyordu... İşte benim gemi Darsi, Adı Trilbi.

Sonra sade bir gururla ilâve etti:

— İyi gider.

Güverteye çıkarak ipleri gözmeğe başladı. Darsi de onu takip etti. Yelkenleri açmak için kahn iplere asılırken Darsi yanlarına bir üçüncü insanın da gelmiş olduğunu gördü. Fakat bu insanın giydiği pelerin başlığı yüzünü gırtlıyordu. Yelkenler açıldı ve derhal şişti. Sebasçian dümene geçti. Gemi yavaş yavaş, hafif hafif sallanmağa başladı. Biraz sonra yüzlerinde deniz suyu hisset-

tiler ve taka gök yüzünde ceylanlar gibi koşan ayın izinden ilerlemeğe başladı.

Darsi yanında birinin sık sık nefes aldığını işitti. Gemi hafifçe yana yatmıştı. Fenerin ölgün ışığı bir an bir gemici peleriniyle başlığına vurdu, sonra boşluk sıyrıldı ve yaramaz sarışın bukleler meydana çıktı. Darsi irkildi ve hayretle:

— Sen!... diye mırıldandı.

Kız gene billür bir kahkahattı:

— Başka kim olacak sandırdı?

— Ama Nina, bir genç kızın böyle bir yerde...

— İşi yok ha! Sen Nina'yı ocak başında oturup nakış işliyecek kızlardan mı sandın? Yağma yok!

Genç kız güzel başını yaramaz bir hareketle arkaya attı.

Darsi gülümsedi. Bu tebecsümde hem sevinç hem de ferah vardı. Öteden Sebasçian:

— Susun bakalım! diye homurdandı. Susun da uyuyun! Sonra vakit bulamıyacaksınız.

Ertesi akşam gün batmadan evvel İspanya sahillerine yaklaştılar. Rüzgâr iyice hafiflemişti. Ufka bakan Sebasçian ansızın:

— Sahil bekçileri! dedi. Bizi kovuyorlar.

Dürbünü gözüne koydu ve endişeyle kaşlarını çatı.

— Rüzgâr kesilmemeliydi!

Darsi:

— Ama plânımız vaktimizden saatlerce evvel. Güllü Körfeze varmak ve orda Peter'in hesabını gö. mekti. Sahil bekçileri bizi beklemekte olsun, biz sakın sakın işimize devam edecektik. Ama rüzgâr bize oyun oynadı. Kartal tuzığa düşüyor.

Darsi arkadaşları geminin yelkenlerinin gitgide büyüyenünü seyretti. Aynı zamanda yağmur da başlamıştı. Trilbi eskisinin yarısı kadar bir süratle ilerliyordu. Darsi:

— Yakında karanlık bacak! diye söylendi. Direk-

teki lâmbayı yakmamız lâzım Sebasçian. Yoksa arkadaki herifler yolu kaybederler.

— Deli misin ne?

Darsi gülümsiyerek:

— Ay biraz geç doğacak, dedi. Sandahmızın yelkenini açar, direğine de bir fener asarız. İçine de biraz ağırlık edecek bir şeyler koyduk mu mükemmel yüzer. O zaman Trilbi'nin fenerini söndürürüz. Sahil bekçileri de sandahmızı kovaliya dururlar.

Nina'nın şakrak kahkahası karamakta olan denizin üstünde çınladı.

— Mükemmel! Harikulâde bir fikir!

Hemen peleriniyi sırtından attı ve hep beraber işe giriştiler. Sandal denize indirildi, içine ağır şeyler yüklendi ve yelkenleri açıldı.

Hısrıtlı deniz şimdi bütün kararmıştı. Arkadaki geminin kırmızı ve yeşil gözlerinden başka bir şey görül-müyordu. Nina gülümsiyerek taban direğine tırmandı ve fenerin ışığını kapamamağa çalışarak bekledi. Darsi de eline başka bir fener alarak sandalın diğerine tırmandı.

— Haydi Nina!

Aynı anda geminin feneri söndü, sandalın feneri yandı ve Darsi derhal aşağı inip gemiye bindi. Herşey yarım saat içinde olup bitmişti. Sandalın yelkenlerinin şiştiğini ve fenerin doğrudan doğruya İspanya sahiline doğru yollandığını gördüler. Bir an nefeslerini keserek arkadaki geminin kırmızı ve yeşil ışıklarını seyrettiler. Kazandılar mı, kayıp mı ettiler, şimdi belli olacaktı.

— O-oh!

Sebasçian derin bir nefes aldı. Çünkü geminin kırmızı gözü yavaş yavaş kaybolmuştu. Şimdi yeşil gözü ışıltıyordu. Sandalın fenerini takip etmek için yolnu değiştirmişti. Biraz sonra bir top sesi işittiler. Sahil bekçileri boş sandala ihtarda bulunuyorlardı.

Nina bir kahkaha attı ve Sebasçian dişlerini göstere-

rek gülümsedi.

— Yaşasın Peten!

— Peten'in yanında kaç kişi olur dersin?

— İki, en fazla üç.

— Seni bekliyen asiler ne yapacaklar?

— Ben işaret verene kadar sahile gelmeyecekler. İşareti de bir ben biliyorum, bir de onların reisi. Peten bile bilmiyor.

Nina karşısına geçti ve söze karıştı.

— Biraz da beni dinleyin. Güllü Körfeze girer girmez rüzgâr kesilir. Bunu bilirsin. Fakat Peten'in beklediği yer doğu rüzgârını alır. Bu rüzgâr onun için elverişlidir Biz hiç ses çıkarmadan onun bize yaklaşmasını bekleyeceğiz.

— Sen de mi delirdin Nina?

Kız neşeyle:

— Bir parça, diye cevap verdi. Peten kolay bir zafer kazanacak —

— Nina!

Kız istifini bozmadan sözüne devam etti:

— Ama gemide ben yalnız olacağım. Siz ikiniz küçük cankurtaran sandalına binip Peten'i arkadan sıkıştıracaksınız. Dümeni bana ver, Darsi!

Darsi derhal dümeni kıza

verdi. Sebasçian hayranlık ifade eden bir küfür savurdu. Doğu tarafında, sahil bekçileri hâlâ yelkenliyi takip ediyorlardı. Toplarının sesi bir kere daha güledi.

Nina'nın dediği gibi Güllü Körfeze girince rüzgâr durdu. Körfezin suları karanlıktı, sadece yıldızların akisleri pırıldıyordu. Sebasçian kayığı indirdi ve içine atladı. Darsi de onu takip ederek küreklere sarıldı ve sahile doğru çekmeğe başladı. Etraf çok karanlıktı. Fakat sahilden Trilbi'ye doğru ilerliyen yelkenliyi görmemek imkânsızdı. Peten'in yelkenlisi, şarktan esen hafif rüzgâra uymuş gemiye doğru geliyordu. Kolay bir zafer! Nina hayret etmiş gibi görünerek ürkek bir çığlık attı. Bir zafer kahlkahası ona cevap verdi. İki gemi birbirlerine sürtündü Darsi ağırlığını kayığın küreklerine verdi ve çabucak Peten'in yelkenlisine atladı. Peten'in alaycı sesi:

— Eh artık yakalandın, Sabasçian, dostum! diye bağırdı. Bu sana Peten'le uğraşmanın, Peten'e karşı gelmenin ne demek olduğunu

öğretir! Sana da Nina!

Darsi çabucak güverteye çıktı. Sebasçian da onun arkasından geldi ve hiddetle:

— Alçak! diye kükredti.

Yelkenlideki iki adam bir hayret çığlığı atarak Darsi'yle Sebasçian'a döndüler. Üçüncü adam, yani Peten gemiye atlamış Nina'ya doğru gidiyordu. O da bu beklenilmez hücum karşısında afallıyarak durdu, kılıcını çekti. Sebasçian bir kaplan gibi ileri atıldı ve önüne çıkan ilk adamın hesabını gördü. Yere düşen ağır bir cismin çıkarıldığı ses duyuldu.

Darsi adamın kılıcını çekti. Sebasçian kendi payına düşen adamı yere yıkmıştı. Gemisine atladı.

Peten'in uzun kılıcına karşı koymak için elinde ufacak bir hançerden başka bir şey yoktu. Peten'in elinde tuttuğu kılıç ihtiyar deniz kurdu için ölüm demekti ve adamın gözlerinde yanan nefret ateşinden Darsi onun tereddüt etmeyeceğini anladı. Çabucak güverte parmaklığının üstüne sıçradı, oradan da geminin güvertesine atladı. Peten'in kılıcı kalkmıştı.

Sebasçian ağzını açtı ve güldü. Bu da sesi gibi, gürül gürül bir kahlkaha idi...

Bu kılıç inince Sebaşçian da beraber inecekti. Darsi elindeki kılıcı kaldırdı ve ortaya atıldı. İki gelik şakırdıyarak garpıştı. Boş olan eliyle Darsi ihtiyar gemiciyi itti ve:

— Bunu bana bırak! diye bağırdı.

Nina artık fildişi saplı hançerine el atmıyordu. Yumruklarını sıkıyordu ve gözleri alev alev yanıyordu. Darsi'yle Peten uzun zaman garpıştılar. Çünkü ikisi de iyi kılıç kullanmasını biliyorlardı. Peten daima hücumla geçiyor, Darsi de daha ziyade kendini müdafaa ediyordu. Bir aralık göğüs göğüse geldiler. O zaman Darsi ilk defa hücumla geçti ve Peten'i iterek kılıcını uzattı ve Peten'in eline batırdı.

Peten bir ıstırap feryadı kopardı. Kılıcı yere düştü. Darsi sol yumruğunu bütün hızıyla kargısındakinin göğüsüne indirdi. Peten güverteye düştü ve uzandı, kaldı. Darsi sık sık nefes alarak arkasına yaslandı Sebaşçian:

— Budala çocuk, diye homurdandı. Ya seni öldürseydim!

Darsi kısaca:

— Öldürmedi ya! diye ce-

vap verdi. Ben gideyim de şu adamları bağhyayın.

Peten'in iki arkadaşını sıkıca bağladı. Cemiye geldiği zaman Sebaşçian Peten'in yanına diz gökmüş ve hançerini kaldırmıştı.

— Yaşamağa hakkın yok senin, alğak köpek! diye homurdanıyordu.

— Çek şu hançeri, Sebaşçian, Peten'e ihtiyacımız var. Çok işimize yarayacak.

— Bahıkların daha çok yarar.

Darsi sükunetle:

— Sahil bekçilerini unuttursun, dedi.

Doğu ufkunda sedef bir ışık halesi belirmişti.

— Ay doğuyor, ihtiyar gemici. Sahil bekçileri boş bir sandalı takip ettiklerini anlamışlardır. Biraz sonra pür hiddet buraya gelirler. Peten burda duracağına gidip onlara mesceleyi anlatsa —

— Anlatsa mı...?

— Evet. Sahilde bekliyenlere işaret ver, Sebaşçian. Acele etsinler. Gemiye onlara bırakır Peten'in yelkenlisine bineriz. Nina'yla sen aşağıya gidebilirsiniz. Sahil bekçileri geldiler mi Peten onlara her şeyi anlatır çünkü ben arka-

sında durup kaburgalarına bir hançer dayarım. Sizin görünmeniz tehlikelidir. Fakat sahil bekçileri beni tanımadıkları için Peten'in bir arkadaşını zannederler ve şüphelenmezler.

— Peten ne diyecek peki?

— Bizim buraya geldiğimizi, fakat onun yelkenlisini görünce tekrar Fransa'ya, Aslan Körfezine döndüğümüzü söyleyecek.

— İnanırlar mı dersin?

— Sözüne inanmayacak olsalar onu casus yaparlar mıydı? Haydi, çabuk işaretli ver.

Nina'nın gözleri parıl parıl yanıyordu. Sebaşçian bir an Darsi'ye baktı, sonra hiç sesini çıkarmadan gidip üç meşale yaktı.

Darsi ağır ağır kıza döndü ve:

— Nina... dedi.

Nina ciddiyetle:

— Bir kâse daha çorbayla bir bardak daha garaba dögörsün, dedi.

Öteden Sebaşçian söze karıştı.

— Dünyanın bütün çorbalarıyla şaraplarına değersin.

Darsi muhabbetle ihtiyar deniz kurduna baktı sonra gözleri gene kıza kaydı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Bunun sebebi belki de kızın samimiliği, ateşli, vahşi ruhunun hatırasıydı. Darsi ömründe böyle bir kız görmemişti. Kati bir tavırla:

— Sebaşçian, dedi. Ben artık Barcelona'ya gittiğiyorum.

Kızın gözlerinde anı bir ışıq parlayıp söndü. Sebaşçian arkasını dönmeyen:

— Neden? diye sordu.

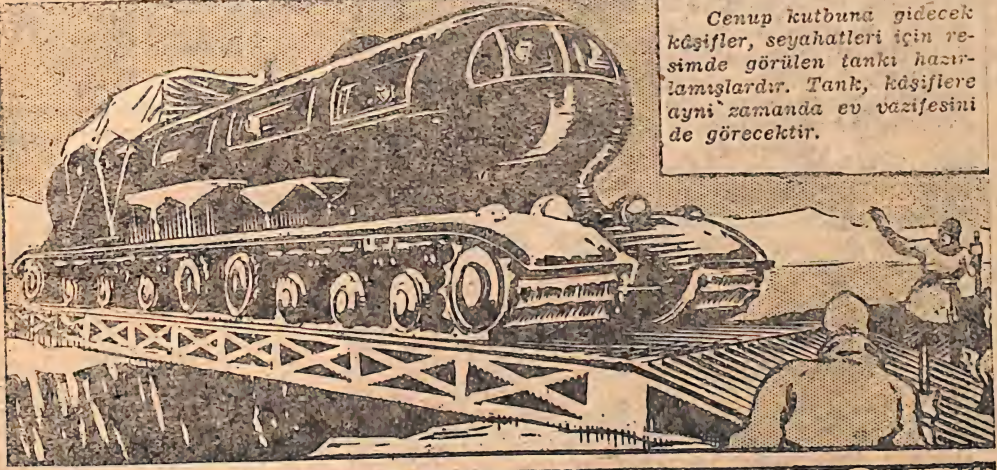
— Müsaade ederseniz sizin yanınızda kalmak istiyorum. Bu gece Aslan'la Gülün arasında öyle birşey buldum ki benim için dünyada herşeyden kıymetli.

İhtiyar deniz kurdu ses çıkarmadan gülmüşü ve Nina'nın bülür gibi sakrak kahkahası suları çınlattı.

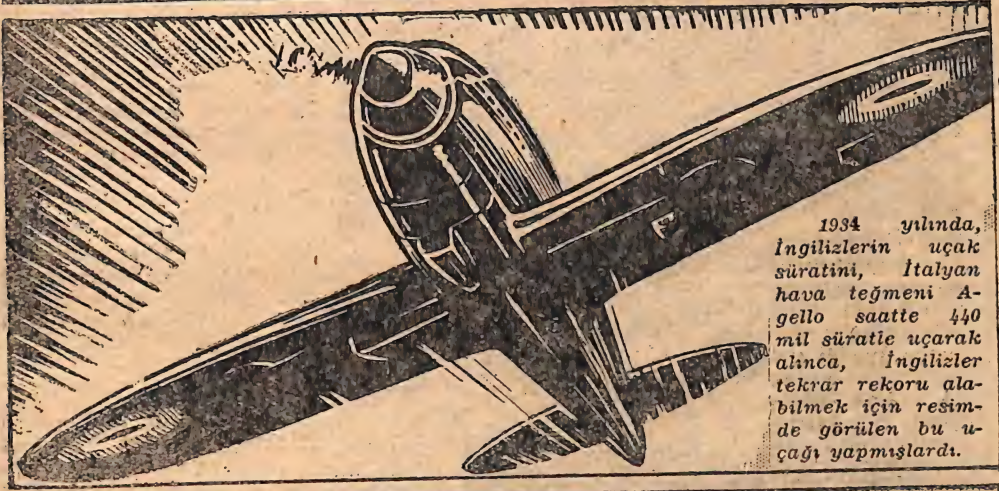

— Yatağıma getirdim. Yalnız yemek için ne vereceğim?

Bugünün HARİKALARI

Cenup kutbuna gidecek kâşifler, seyahatleri için resimde görülen tankı hazırlamışlardır. Tank, kâşiflere aynı zamanda ev vazifesini de görecektir.

1934 yılında, İngilizlerin uçak süratini, İtalyan hava teğmeni Agello saatte 440 mil süratle uçarak alınca, İngilizler tekrar rekoru alabilmek için resimde görülen bu uçağı yapmışlardır.

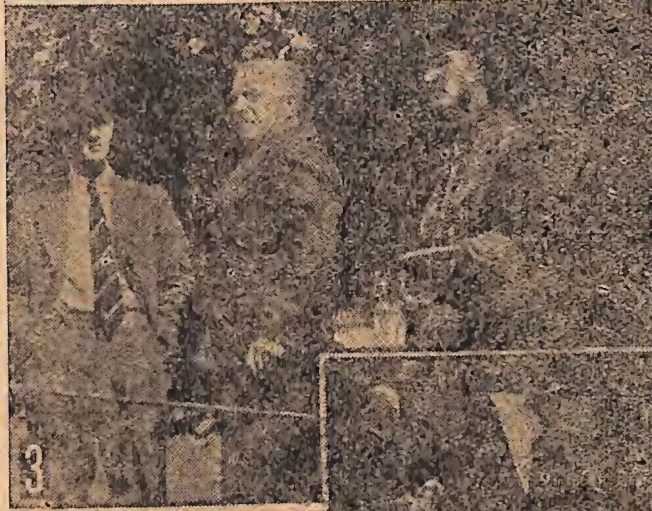
Avusturalya'daki köpekbalıkları okadar azgınlarmış ki, plâjlara kadar sokuluyorlarmış. Bunun önüne geçebilmek için, hükümet balıkçılara elinden geldiği kadar yardım etmekte, onlara para ve ağı vermekte imiş...

Detektif

OLABİLİR MİGİZ?

1 Kilise menfaatına açılan panayır çok iyi işliyordu. Saat 12.10 da Ayrton, papazın karısının masasına geldi. Biraz sonra Benson da aynı masaya uğradı ve bir tütün kavanozu aldı. Papazın karısı: «Kırıktır ama işe yarar,» dedi. (Benson gözlüklü).

2 — Keyli'yle, Deyvis, papazın masasında içki içiyorlar ve kaba şakalar yapıyorlardı.

3 — Biraz ötedeki atıcılık pavyonunda Benson, atıcılık talim ediyordu. Keyli'yle, Deyvis'in arasında bir müsabaka yapıldı ve Benson kazandı. Saat yarımdaydı.

4 — Saat yarımı beş geçe bir kız, falci, El Rana'nın çadırına girdi ve bağırmağa başladı. Papazla gevezelik eden Müfettiş Holt, hemen çadıra koştu.

5 — Çadırdaki, El Rana'yı ölü buldu. Hususi hayatında Heri Foks adında bir genç olan El Rana, çapkının biriydi ve bilhassa evli kadınlarla düşer kalkardı. Çadırın dışında duran biri tarafından arkasından bıçaklanmıştı. Holt: «Yazık, kendi falına iyi bakmamış,» diye düşünerek çadırın arkasına gitti ve kumlu topraktaki ayak izlerini muayene etti.

6 — Toprakta, iki ayak izi vardı. İkisi de aynı ayakkabının, bir erkek ayakkabısının izleriydi.

Falcının Ölümü

7 — Bir polis, koşa koşa geldi ve El Rana'yı öldüren bıçağı bulduğunu söyledi. Bu, bir hançerdi. Bir mendile sarılıp, bir çalılığın arasına konmuştu. Polis: «Mendil kanlı,» dedi. «Herhalde hançeri silmek için kullanmışlar.»

8 — Holt, El Rana'nın kim olduğunu papazdan başka sadece Ayrton, Benson Keyli ve Deyvis'in bildiğini öğrendi. Ve katilin bu adamlardan hangisi olduğunu anladı.

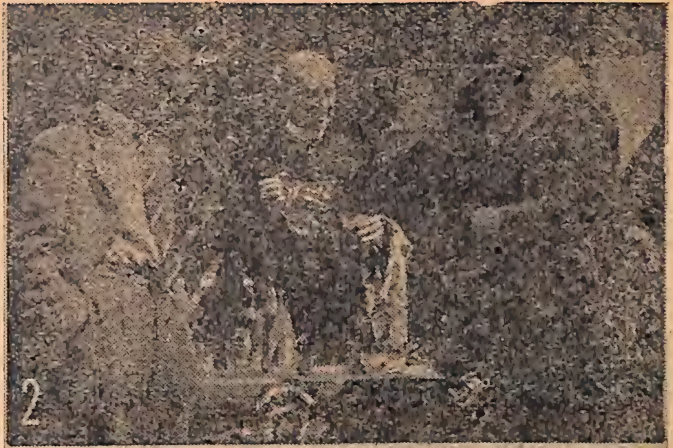
El Rana'yı hangisi öldürmüştü?

(Bu bilmecemizin çözüsünü, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLME- CEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Para kutusunu boğaltan katil, kazara dolma kalemini kurutma kâğıdının üstüne devirmiş ve mürekkep yayılmıştı. (Resim 4) Biraz sonra doktorla konuşan Davson, kurutma kâğıdındaki mürekkep lekesinin daha büyümüş olduğunu gördü. (Resim 6) Demek ki dolma kalem, Müfettis gelmezden biraz-yirmi dakika kadar filân - evvel devrilmiş olacaktı. Yani, cinayet Martin'in kendi ifadesine göre: «Bir kaç mektup temize çekildiği» zaman işlenmişti. Furlong'un odasına açılan başka kapı olmadığına göre, katilin Martin olduğu aşıkardı.

Martin, suçunu itiraf etti. Çalınan para bacada, tabanca da asansörde bulundu.

PERDEDEDEN PORTRELER

Arturo de Cordova memleketimizde Luise Rainer'le çevirdiği «Rehineler» filmiyle meşhur oldu. Yakışıklı aktör bu filmde Nazilere karşı savan bir Çek vatanseveri rolünde oynuyordu. Ozu önlümüzdeki mavsimde Gary Cooper ve Ingrid Bergman'la «Canlar Kimin İçin Cahyer», Joan Fontaine'le «Korsan Askı» isimli iki renkli filmde görmek ihtimalimiz fazladır. Bu sonuncu eserde Arturo gayet güzel kulig kullanan Jean Benito Aubrey isimli bir Fransız korsanı rolündedir. Filmde fena adam rolünü oynayan Basili Rathbone'la gayet güzel kulig numaraları yapmaktadır.

Arturo bu filmlerden madada son olarak Dorothy Lamour'la «Meksika Revüsü», sarışın komik yıldız Betty Hutton'la da «Bozguncu Sa-

Resimleyen : SUPURI

★

rıgı» filmlerini çevirmiştir. Yakışıklı yıldız için Amerikan film münekkittleri: «Beyaz perdede Ramon Novaro'dan sonra Latin tipini ve hareketlerini canlandıran yıldız Arturo De Cordova'dır.» diyorlar. Hakikaten halen Cenabi Amerika'da ve Latin Amerika'sında en fazla sevilen erkek yıldız Arturo'dur.

Yakışıklı yıldız aslen Meksika'lıdır. Bundan otuzsekiz yıl önce 8 Mayıs 1908 de Merida şehrinde dünyaya geldi. Babası memleketin tanınmış tüccarlarındandı. Buna rağmen bazı politik sebepler yüzünden Meksika'dan uzaklaştı. Ailesini alarak Nev York'a gitti. O zamanlar altı yaşın-

daydı. Oniki yaşına kadar bu şehirde oturdu. Derken babası deri ticareti yapmaya karar verdi. Onları aldığı gibi Brezilya'nın başşehri Buenos Ayres'e gitti.

Arturo, ortaokulu orada bitirdi. Babası onun iyi bir avukat olmasını istiyordu. Oğlunu koleje verdi. Halbuki Arturo'nun hevesi okumaktan ziyade iş hayatına atılmaktaydı. İlkten babası onu bu fikrinden caydırmak istedi. Muvaffak olamayınca oğlunu dericilik işini öğrenip iyi bir eksper olması için Avrupa'ya, İsviçre'ye gönderdi. Arturo bir taraftan Lozan şehrinde dericilik yaparken bir taraftan da sporla meşgul oluyordu. Boks, futbol gibi oyunlar oynuyordu. Böylece üç sensesini Avrupa'da geçirdi. Bu arada Fransa, İspanya, İtalya'ya seyahatler yaparak bu memleketleri de tanıdı. Memleketine iyi bir deri eksperisi olarak döndü.

Arturo, Buenos Ayres şehrine gelince vakit geçirmeden iş hayatına atıldı. Fakat deri eksperliği yapacağı yerde bir gazetenin spor muhabiri oldu. Bir aralık alıcına kolejdeyken hafif siklet sampiyonu olduğu geldi. Hemen kararını vererek profesyonel boksör oldu. Bir çok maçlara çıkmasına rağmen bu işten pek netice alamadı.

Tekrar iş muhabirliğe döktü. Şil'ye, Paraguay'a, Londra'ya seyahat ederek United Press isimli büyük bir Amerikan ajansının seyyer muhabiri oldu. Ve bu işte oldukça muvaffakiyet gösterdi. Derken altı yaşından beri görmediği yurdu Meksika'ya gitmek istedi. Bu düşünceyle New York'a gitti. Niyeti oradan Hollywood yoluyla Meksika'ya geçmekti. Fakat gezetecilik damarı gene canlandı. Columbia Uni-

versitesinin gazetecilik kurslarına iştirak etti. Burayı muvaffakiyetle bitirdikten sonra doğduğu şehre gitti.

Oralarda Maria' da yeni bir radyo istasyonu açılmıştı. Arturo'ya spor muhabirliğini teklif ettiler. O da kabul etti. Burada tam iki sene çalışarak ismini bütün Meksika'ya tanıttı. O sıralarda Arcady Boytler isimli bir rejisör «Jealousy» isimli bir film çevirmeğe hazırlanıyordu. Başrolü Arturo'ya teklif etti. Genç muhabir bunu önce şaka zannetti. Hakiki bir teklif olduğunu anlayınca sevinerek kabul etti.

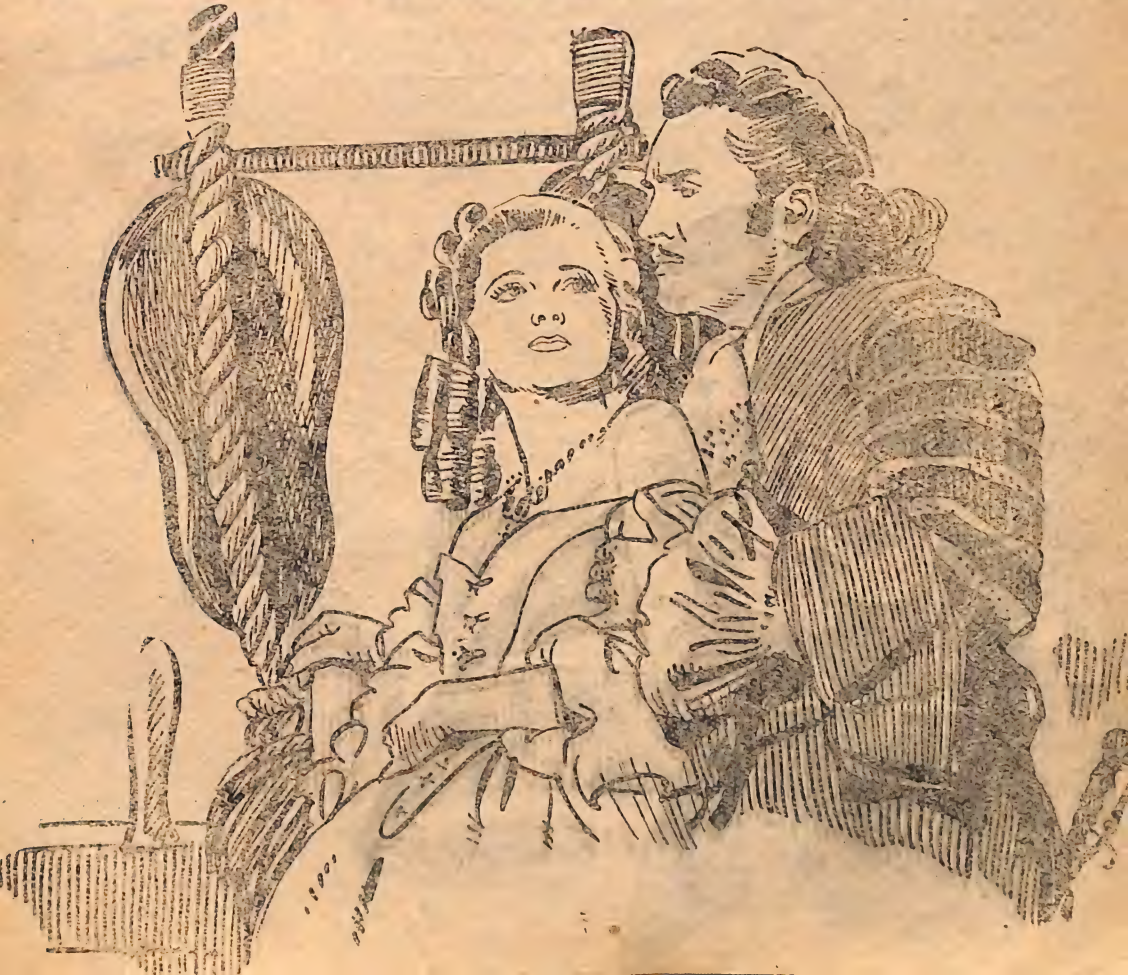
Film bitip gösterildiği zaman Arturo kendisini beğenmedi ve bir daha film çevirmeyeceğine kendi kendine söz verdi. Fakat film seyirciler tarafından çok tutuldu. Altı ay sonra Arturo yeniden artist-

Arturo De Cordova

liğe başladı. 1938-39-40 yıllarında çevirdiği filmlerle Meksika ve Cenubi Amerika'da adanmaklılı tanındı. Meksika'da otuz kadar film yaptıktan sonra Hollywood'a geçti ve ilk İngilizce sözlü filmi «Çanlar Kimin İçin Çalıyor»u çevirdi.

Arturo, siyah dalgalı saçlı, kahverengi gözlüdür. Boyu bir metre seksen santim boyunda, seksenyedi kilo ağırlığındadır. Tam mânasiyle atlet komple bir vücuda sahiptir. Evlidir. Sporu, bilhassa ata binmeyi, yüzmeyi ve

İngiliz futbolünü çok sever. Cenubi Amerika'da ve Meksika'da en fazla sevilen Hollywood'lu erkek yıldızdır. Hiç çocuğu yoktur. Stüdyo idarecileriyle arası açık olmasına rağmen Paramount'la uzun müddetli bir kontratı vardır. Hayatında bir kere boğa güreşi yapmış, fakat bir daha da yapmamağa yemin etmiştir. Sebebi elinde hayvan kızdırmıya mahsus kırmızı örtü ile hayvanın üzerine yürüdüğü zaman boğanın geri dönüp kaçması ve seyircilerin kahkahalarla gülmesidir.

Korkunç Gece

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

1906 Ekim ayının soğuk ve yağmurlu akşamlarından birisiydi. Helen, Dr. Parry'nin kendisini çalışması için tavsiye ettiği bu eve yalnız gelmek mecburiyetinde kalmıştı. Doktoru hastalarından birisi çağırtmıştı. Helen yolda gelirken oldukça korkmuştu. Çünkü bu civarda halkın «Boğucu» ismini verdikleri bir canî türemişti. Bu kimse müdafaasız ve sakat insanlara musallat olup onları boğarak öldürüyordu. Nitekim

bundan birkaç gün önce boynu kırılmış topal bir kız ormandâ bulunmuştu.

Helen, kapıyı çalıp içeri girdiği zaman kendisini konuşan işlerine bakan Mrs. Oates karşıladı. Helen ıslanmış mantosunu üzerinden çıkartırken kadın beş dakika önce bir telefon aldıklarını söyledi. Meçhul katilin başka bir kurbanı daha bulunmuştu. Helen, Mrs. Oates'in söylediklerini duyunca sapsarı kesildi. Kadıncağız onun

korktuğunu görünce gülümsiyerek cesaret vermeğe çalıştı. Sonra: «Hadi,» dedi. «İkinci kata çık hanımım Mrs. Warren seni çok merak etti.»

Helen, hiç cevap vermeden dik ve helezoni merdivenden ikinci kata, doğru çıkmaya başladı. Zavalı kız çocukluğunda geçirdiği büyük bir korku neticesinde konuşmasını kaybetmişti. Onu bu eve tavsiye eden Dr. Parry tekrar konuşabilmesi için çok uğraşmıştı. Fakat şimdiye kadar en ufak bir muvafakiyet elde edememişti. Mafih ikisi de birbirlerini sevdiklerinden mücadeleden vazgeçmiyorlardı. Genç doktor sevgilisini bir kere de Boston'daki doktorlardan birisine göstermeğe karar vermişti.

Helen, simdilik yatalak bir hasta olan Mrs. Warren'e hizmet edecekti. Gerçi zengin kadına bakan bir hastabakıcı vardı. Fakat kadıncağız hayatından korkuyordu. Kendisine emniyet edilebilecek bir kimse bulmasını tedavisinde bulunduğu Dr. Parry'den istemişti. O da Helen'i tavsiye etmişti. Evde hizmetçi kadınıla hasta bakıcıdan maada Mrs. Warren'in kendi oğlu Stephen, üvey oğlu genç profesör Albert ve onun sekreteri Blanche vardı.

Stephen uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Paris'ten yeni dönmüştü. Avrupa hayatının hafif meşrep ve neşeli bir insan yaptığı bu genç başta annesi olmak üzere evdekilerin antipatisini kazanmış bir insandı. Annesinin piyanosunda söylediği Fransızca şarkılar kimsenin hoşuna gitmezdi. Mrs. Warren'in kocasının birinci karısından dünyaya gelen Profesör Albert'se yakışıklı bir gençti. Evdeki laboratuvarında sekreteri güzel Blanche'yle biyolojik tecrübeler yapıyordu. Helen ölmüş bulunan evin erkeği Mr. Warren sağlam yapılı, dobra sözlü, zayıf karakterlilikten son derece nefret eden bir insandı. Birinci karısının ikinci karısından güzel olduğunu, fakat ikincisinin daha iyi silâh kullandığını söylerdi. Zaten onu sert karakterli olduğundan dolayı sevmiştii.

İşte Helen böyle bir evde çalışmağa gelmişti. Mrs. Warren'in odasına girdiği zaman hasta kadın onu gayet iyi karşılamıştı. Başucunda oturan hastabakıcıyı dışarıya çıkarttıktan sonra Helen'e yatağının kenarına oturmasını söyledi. Sonra fısıldayan bir sesle ağır ağır: «Niçin bu kadar geç kaldın?» dedi. «Neyse bu beni alâkadar etmez. Senin son dakikada gelmemeye karar verdiğini ümit ederek sevinmiştim. Hemen bu gece evi terket hayatlarımız tehlikede. Katilin akşam bir şeyler yapacağını hissediyorum!...» Bu sırada içeri hastabakıcı girdi. Hastasına ilâ-

cını getiriyordu. Mrs. Warren sustu.

Helen odadan çıkar çıkmaz aşağıda iki kardeşin konuşuklarını duydu. Profesör küçük kardeşine: «Polis biraz evvel telefon edip senin evden çıkıp çıkmadığını sordular. Ben de bilmediğimi söyledim,» diyordu. Albert'in sesinden kızdığı anlaşılıyordu: «Biliyorum benden şüpheleniyorlar. Çünkü bu cinayet vakaları ben Paris'ten geldikten sonra başladı. Bugün evden hiç çıkmadım. Bunu polise pekâlâ söyleyebilirsin,» diye cevapladı.

Gençkızın aşağı indiğini görünce iki kardeş konuşuklarını kestiler. Profesör gülümsüyerek onun yanına geldi. Hiç bir şeyden korkmamasını söyledi. Kapıları, pencereleri sıkı sıkıya kapamışlardı. Şayet bir şey olursa gelip kendisini uykudan uyandırmasını da sıkı sıkı tenbih etti.

Helen tekrar Mrs. Warren'in odasına döndü. İhtiyar kadın onun gitmediğini görünce biraz evvel söylediklerini hatırlattı. Fakat Helen evi terketmemeye karar vermişti. Mrs. Warren kendi hayatının da tehlikede olduğunu söylemişti. Bu vaziyette onu nasıl yalnız bırakabilirdi. Sonra Dr. Parry ona ne derdi. Eline bir kitap alarak hastasının başucunda okumağa başladı.

Bu sırada kapı çaldı. Helen, doktorun geldiğini tahmin ederek dışarı fırladı. Merdivenden aşağı hızla inerken iki kardeşin tekrar münakaşaya tutuşmuş olduklarını gördü. Profesör Albert'in elinde kardeşinin ıslak ve çamurlu fotinleri vardı. Hiddetle: «Bir de gündüzün sokağa çıkmadığını söylüyorsun değil mi?» dedi. Halbuki ayak-kabıllarındaki çamurlar sabah-tanberi dışarda olduğunu gösteriyor.»

Albert, ağabeysinin sözlerine serinkanlılıkla cevap verdi: «Sabah-tanberi sekreterin Blanche'nin yanındaydım. İnanmazsan ona sor. Onunla

sevişiyoruz. Belki de senin bizi kıskanman böyle saçma hareketler yaptırıyor sana!»

Helen'le doktor hasta kadının odasına girdikleri vakit baygınlık geçirdiğini gördüler. Parry genç kızdan hemen bir eter şişesi bulup getirmesini istedi. Helen eter şişesini istemek için mutfağa Mrs. Oates'in yanına indi. Profesör onu bir yere kadar göndermişti. Gençkız bir müddet bekledi. Gelmediğini görünce mahzene inip biraz konyak almaktan başka çare bulamadı. Belki baygın kadına iyi gelebilirdi. Raftan bir mum alarak yaktı. Tam karanlık mahzene gireceği sırada sevgilisinin kendisini çağırıldığını duydu. Hastanın ayıldığını, etere, lüzum kalmadığını söylüyordu.

Kızcağız yukarı çıkınca doktor onu gıfkatle kolları-

OYNAYANLAR

Helen ... Dorothy McGuire
Profesör Albert ... G. Brent
Mrs. Warren ... E. Barrymore
Dr. Parry Kent Smith

Rejisör: Robert Siodmak
RKO - Radio

nin arasına aldı: «Ben şimdi gidiyorum,» dedi. «Sen bavulunu hazırla. Biraz sonra dönüp seni alacağım. Boston'a gidinceye kadar annemin evinde kalırsın. Bu senin için daha iyi olur.» Helen, hasta kadının sevgilisine hayatının tehlikede olduğunu söylediğini hemen anladı. Doktorun alâkasına çok sevindi. Gözlelerinden iri iri yaş damlaları dökülmeğe başladı. Bir şeyler söylemek istedi fakat konuşamadı. Sadece doktorun boynuna sarılarak vedalaştı. İçinde kendisine onu bir daha göremeyeceğini anlatan bir his doğmuştu. Sevgilisini karpıya kadar götürdü.

Sonra odasına dönerek elbiselerini yerleştirmeye başladı. Birden kapı sessizce açıldı. Helen korkuyla beklerken içeriye Blanche girdi. Ağlıyordu. Gözyaşlarını kuru-larken : «Dr. un gelip sizi alacağını duydum,» dedi. «Ben de sizinle gelmek istiyorum.» Helen, onun sevgilisile kavgaya ettiğini tahmin etti. Birlikte gitmelerinde hiç bir mahzur olmadığını söyledi.

Helen bavulunu alıp ikinci kata indiği zaman hastabakıcının da gitmeğe hazırlanmış olduğunu hayretle gördü. Farelerin batan bir gemiyi terket-tikleri gibi onlar da konağı bırakıyorlardı. Hem de içinde hasta ve yatalak bir kadınla. Helen gözleri yaşararak Mrs. Warren'in odasına gitti. Hasta kadın onu görünce yalvararak: «Beni düşünme kızım,» dedi. «Hattâ Dr. Parry-yi de bekleme, hastabakıcı gidiyor. Onunla evi terket.»

Orta kata indiği zaman Profesör Albert'i ne yapacağını düşünür buldu. Helen ona bütün kalbiyle acıyordu. Adamcağızı evde olan bitenler çok üzmüştü. Kardeşini herhalde seviyor olmalıydı. Yoksa bu kadar üzgün görünmezdi. Profesör, Helen'i görünce Blanche'yi bulmasını rica etti. Helen evvelâ kızı yatak odasında aradı. Orada bulamayınca bodrum katına

indi. Sandık odasının kapısı açık duruyordu. Korkuyla içeri girdi. Blanche boylu boyunca yerde yatıyordu. Eğilip baktı. Boğularak öldürülmüştü. Katil okadar kuvvetle sık-mıştı ki güzel kızın boynu kırılmıştı.

Helen, ayak sesi duyarak arkasına döndü. Karşısında Stephen duruyordu. Kekeli-yerek konuştu: «Bunu benim yaptığımı inanmıyorsun değil mi Helen... Ben bahçede hava almak için dolaşıyordum... Bodrum kapısını açmıştım... Merak ederek şimdi içeri girdim... Belki katile ait bir şey öğrenirim diye!..» Helen cevap vermiyerek elinden mumu bıraktı. Koşarak dışarı çıktı. Sonra kapıyı Stephen'in üzerine kilitleyerek merdivenlerden yukarı koşarak çıktı. Stephen arkasından bağılıyordu.

Kızcağız hemen duvar telefonunun yanında duran ka-

ğat kalemi olarak gördüklerini yazdı. Sonra götürüp Profesöre verdi. Albert yazılan- rı okuyunca bayağı sevinmiş- ti. Halbuki biraz önce karde- şî için nekadâr müteessirdi.

Albert gülümsiyerek He- len'i büyük aynanın karşısı- na götürdü: «Kendini seyret,» dedi. «Sizin gibilerin dünyada

kacak hâli yoktu. Her şeyi duymuş olacaktı. Bir gışlık kopardı. Albert arkasına dön- düğünde annesini elinde silâh görünce bodrum katına inen merdivenden kaçmak istedi. Fakat geç kalmıştı.

Helen, koşarak bodrum katına indi. Stephen'i kitlediği yerden çıkardı. Genç çocuk hemen yukarı fırladı. Silâh sesini duymuştu. Annesini yerde görünce kolları arasına aldı. Kadıncağızın takati kesilmişti. Oğluna gülümsiye- rek: «Affet beni,» diyordu.

Stephen ve Helen ağlıyor- lardı. İhtiyar kadın ölmek ü- zereydi. Delikanlı, kızın konu- şmadığını heyecanından u- nutarak Helen'e Dr. Parry'yi çağırmasını söyledi. Helen

heyecanla telefona koştı. A- caba konuşabilecek miydi. E- ğer konuşursa belki kadının hayatını kurtarabilirdi. Alla- ha dua ediyordu. Eli titreye- rek reseptörü kulağına götür- dü. Santralin: «Lütien nu- marayı söyleyin,» dediğini iş- titti.

Ağzını açtı: «Yedi, sekiz, bir, altı!...»

Ağzından çıkan sözleri se- nelerdir ilk defa işitiyordu. Allah ona bugünü de göster- mişti. Artık konuşabiliyordu. Birden sevgilisinin: «Alo, a- lo, diyen sesini işitti. Hıçıra- rak: «Ben! Helen!.. Çabuk konağa gel!..» diyebilirdi. Bu sefer sevincinden gözyaşı dö- küyordu.

yaşamaya hakları yok. Şimdi sıra sende, seni de öldürece- ğim. Mamafih sana her şeyi anlatabilirim. Bütün cinayet- leri ben işledim. Hepsî de se- nin gibi sakat, işe yaramaz kimselerdi. Yaşamaları fazla idi. Blanche'yi seviyordum. Fakat o kardeşimin aşkını tercih ediyordu.

Helen, onu korku ve hay- retle dinlerken Mrs. Warren' in elinde silâh merdivenler- den indiğini gördü. Halbuki hasta kadının yataktan kal-

Gizli Mektup

X-9

4

LİNKOLN SARAYI MI? GETE
İSE BAŞLIYACAK.. ÖNLEYİCİ
TEDBİRLER ALIN.. ALLO..
ALLO... NEYE KESTİNİZ
KONUŞMAYI.. ALLO...

TELE-
FONUN
ÖTEKİ
UCUNDA

HABER VERDİ.
LER DEĞİL Mİ?
ARTIK KONUŞA.
MAZSINIZ.

GÖZLERİMİ A.
ÇAMIYORUM

ZEHİRLEDİLER BİZİ. BİR
DOKTOR ÇAĞIRIN..

BAYLAR!
KAHVALTI HO-
SUNUZA GİT-
Tİ Mİ?

ÖĞLEDEN
EWEL
SAAT
SEKİZDE
LİNKOLN
SARAYIN-
DA, KO-
RUYUCU-
LARIN
HENÜZ
YARISI
KAHVAL-
TILARINI
BİTİRMİŞ
LERDİR.

MEHMET ALİ OLUP BİTENLERİ PERDE ARKASINDAN GÖZLÜYÖR

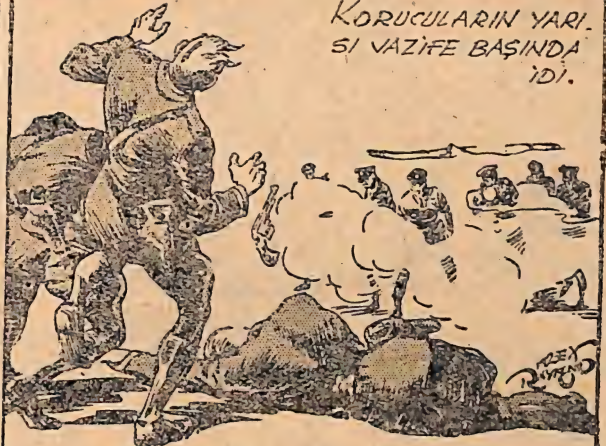
YARDIMCI KUV.
VETLER GELİYOR
İÇERİ GİRSİNLER

PEKİ
EFENDİM!

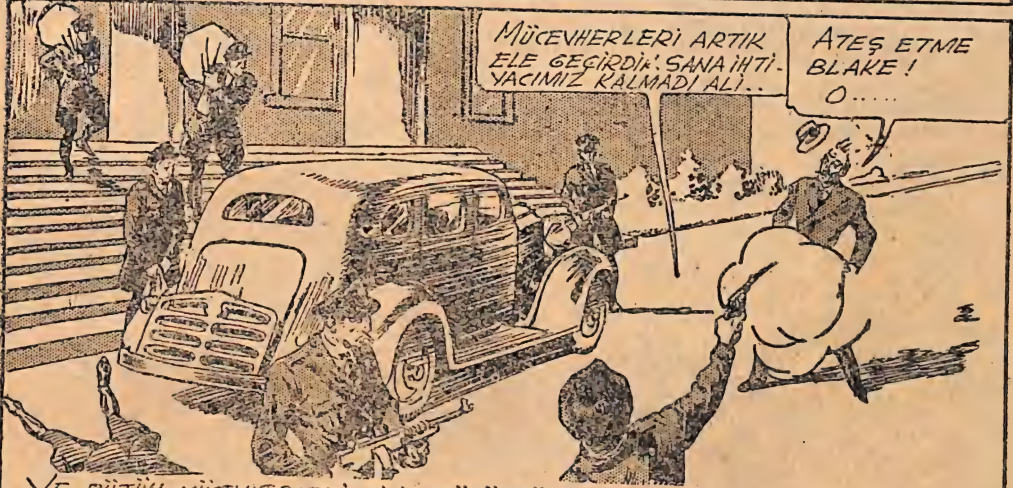

BLAKENİN ADAMLARI POLİS
KILIĞINA GİRMIŞ OLARAK GÖ-
RÜNDÜLER. KOLAYLIKLA İÇE-
Rİ GİRDİLER.

KORUCULARIN YARI-
SI VAZİFE BAŞINDA
İDİ.

İÇERİDEKİ KARŞI KOYMAI KOLAYCA YENDİLER.

MÜCEVHERLERİ ARTIK
ELE GEÇİRDİK. SANA İHTİ-
YACIMIZ KALMADI ALI...

ATEŞ ETME
BLAKE!
O.....

VE BÜTÜN MÜCEVHERLERİ EĞİP SÜPÜRDÜLER. KAĞTILAR.

CİMMİ KÜÇÜK BİR KÖYDE POLİS.
LERİN GELMESİNİ BEKLİYOR.

OH NİHAyet GELDİLER!!!

BU KADAR HO-
ŞUNA GİDECEĞİ-
MİZİ HİÇ ZAN-
NETMİYORDUM.

KİM O ? BİZİ
DURDURMAK
İSTİYOR..

BURADA
NE ARİYOR
SUKUZ ?
SÖYLE-
YİN..

ARKADAŞLARINIZIN
ÜZERİNE ATEŞ ET-

MEKTE O-
LAN POLİS-
LERİN GİF-
LİKTEN DÖN-
MELERİNİ
BEKLİ-
YORUM!

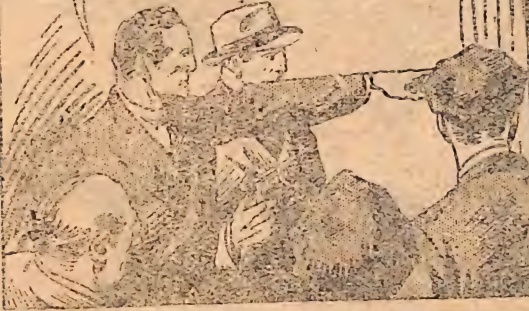
DERHALE
BİŞİLERİMİ-
Zİ DEĞİŞİP
HAVA ALANI-
NA GİDE-
LİM!

İSTE.. OLDU MEHME'DİN
DÜĞÜNÜ.. KAPINI KIRDILAR..
AÇ KARNİNA SOĞUK NAM-
LININ ALINA DAYANMASI!
HİÇTE HOŞ BİR ŞEY DEĞİL
DOĞRUSU BİR OTOMO-
BİL.. GALİBA
POLİSLER
OLACAK.. HAY.
DUDU KAĞIR
MASAK

BURADA İKİ NÖBETÇİ
BIRAKALIM VE DOĞRU
HAVA MEYDANINA GİDE-
LİM. BLAKE KAĞIRMAK
İÇİN BİR TAYYARE HA-
ZIRLATMIŞ... KAĞIRMASINA
ENGEL OLALIM...

BLAKE
VE Rİ
ARKADA-
ŞI CİM-
MİYİ VE
MÜCEV-
HERLE-
Rİ AL-
DILAR.
UÇAKLA
YOLA
ÇIKTI-
LAR.

NEREYE
GİDİYÖ-
RÜZ
PATRON
BLAKE?
GÖRE-
NELİM..

MÜCEVHERLERİ
ARJANTİNDE SA-
TACAGIM... SAHİL-
DEN ALTIYÜZ MİL
MESAFEDE BİR VA-
PUR BİZİ BEKLİNE-
CEK

HAVA MEYDANINA
VARMADAN ONLARA
YETİŞEBİLECEĞİ-
MİZİ SANIYOR
MUSUN BİR?

ZARFETMEM..
HERHALDE BİR
TAYYAREYE Bİ-
NEREK TAPD
ETMEKİŞİ LAZIM
GELECEK..

BİR POLİS OTOMOBİLİ KİNDE X-9
OLDUĞU HALDE HAVA ALANINA GİRİYOR.

BİRAZ EVVEL HAREKET
ETTİLER.. GÜNEYE DOĞRU
YOLLANDILAR. YANLARINDA
HİÇTE GİTMekten MEMNUN
GÖRÜNMEYEN BİR KIZ
VARDI

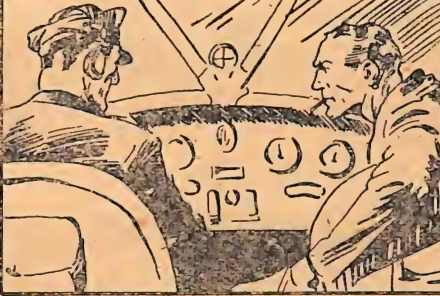
DEMİK CİMMİYİ DE
KAĞIRDILAR BİZE EN
HIZLI KAĞAN UĞAKLAR
DAN BİRİNİ HAZIRLAYIN
VE BÜTÜN HAVA ALAN-
LARINI BLAKEYİ YAKA-
LAMALARI İÇİN TEL-
GRAF ÇEKİN..

BLAKE
CİMMİYİ
VE MÜ-
CEVHER-
LERİ
ALDI
KACI-
FAKAT
X-9
ONU
TAKİP
EDİYOR

HİÇBİR HA-
BER YOK..
HAVA BER-
RAK OLMADI.
Gİ İÇİN KOLAY
KAÇIYORLAR

ONLARIN
KACI'S. YÖN-
LERİNİ BUL-
MAK GEREK.

BİRKAC MİL
KALDI. TAM ÜÇ
SAATTİR HA-
VADAYIZ..

EYET AMA
YİNE TEVKİF
EDİLECEK-
SİNİZ..

BLAKENİN UĞAĞI HIZLA BU
LUTLARIN ÜZERİNDEN UĞUYOR

TEVKİF Mİ EDİLECEĞİM?
NE O YAVRUM SENİN
SEYAHAT HOŞUNA GİT-
MİYOR GALİBA.

BEN BİRŞEY
İÇMEK İSTİ-
YORUM BLA-
KE..

BEN DE..
YA SEN
KIZIM.

CİMMİ İÇKİLERİ HAZIRLARKEN
İÇİNE KOKU KOYDU

GÜZEL KIZ
ÇABUK OL
SUSADINI.

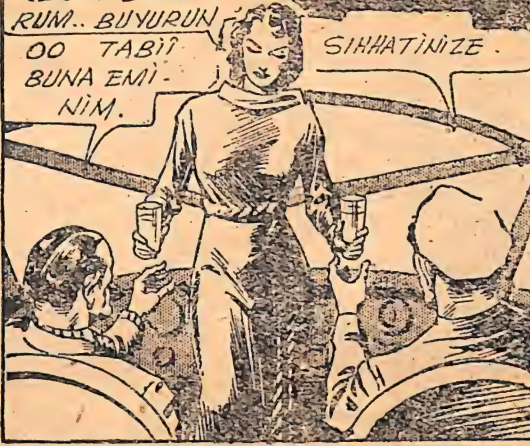
HAZIR!

HİŞUNUZA GİDE.
CEĞİNİ SANIYO.
RUM.. BÜYÜRÜN

OO TABİİ
BUNA EMİ-
NİM.

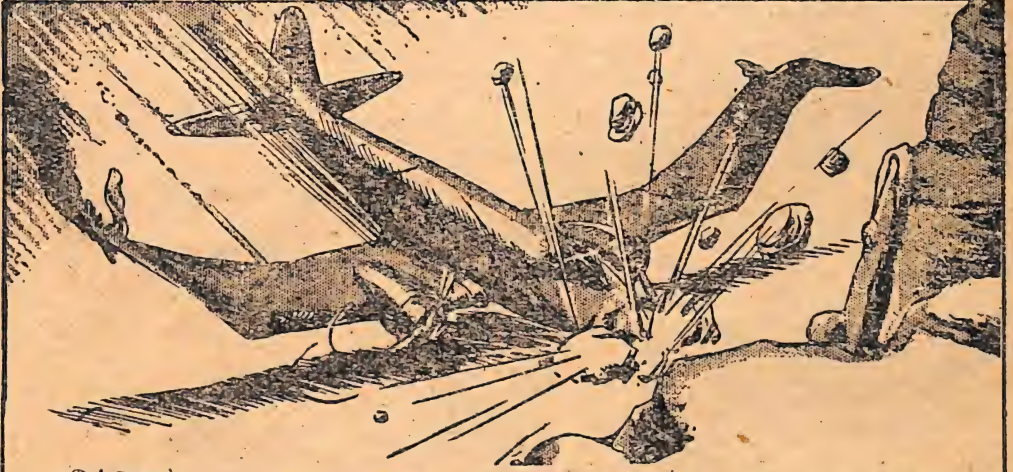
SIHHATİNİZE

İSANS LİKÖRE KARIŞINCA SIHHİ
BİR İÇKİ OLMARTAN ÇIKAR.

OH! BOĞA.
ZİM YANI-
YOR.

OF ALLAHİM..
MİDEM KAVRU-
LUYOR..

İDARESİZ KALAN TAYYARE DÖNEREK YERİ DÜŞTÜ.

İLVERSTONDAN
POLİS BİR UÇAĞIN
ŞEHİRİN ON MİL A.
GİĞİNDA DÜŞ-
TÜĞÜNÜ HA-
BER VERİYOR

DERHAL
ORADAN
BİLGİ
ALALIM.

UÇA-
ĞIN DÜŞ-
TÜĞÜ HABE-
Rİ
X.9'UN
KULA-
ĞINA
GELDİ.

BU BLAKENİN
TAYYARESİ..
BU DA CİMMİ-
NİN MENDİLİ..

ŞU TEPELERİ
BİR GÖZDENGE-
ÇİRELİM

SİZ GEÇİRE
DURUN... BEN
KAHVALTİYA
GİDİYÖ-
RUM..

VAPURA VARABİLMEMİZ
İÇİN DAHA YETMİŞ MİL
YÜRÜMEMİZ LÂZİM.. Ö KA.
DAR DA RAHATSIZIM KI

İNŞALLAH
GEBERİR.
SİNİZ..

YİNE BİRŞEY YAPACAK
OLURSANIZ ZİTİ SURA-
DAN AŞAĞI ATARIZ.

AŞAĞI ATARIZ MI DEDİNİZ?
ÖYLEYSE BENDEN KURTULABİLİR
SİNİZ..

DURDURUN..
AŞAĞI ATLA-
MAK İSTİYOR

HAYDUT-
LAR
CİMMİYİ
UĞURUM
DAN A.
ŞAĞI
ATMAK
TEHDİ-
DİNDE
BULU-
NUNCA.

PEKİ AMA ŞİMDİ
YİNE NE OLDU
BU DELİ KİZA..

YÜZDÜĞÜNÜ GÖ-
RÜRSENİZ ATEŞ
EDİN..

CİMMİ
BİR SUYA
ATLADI
YÜZEREK
KURTULDU
BU SIRA-
DA HAR.
PER DAĞ.
DA YOLU-
NU KAY-
BETTİ.

BABALIK AÇ KALDIK
BİZE BİRAZ YIYECEK
VERSENE.

BAŞKA KAPI.
YA!.. SİZ NA-
MUSLU İNSAN-
LARA BENZEMİ-
YORSU NUZ.

BEN İSTEDİĞİMİ
ZORLA ALIRIM..

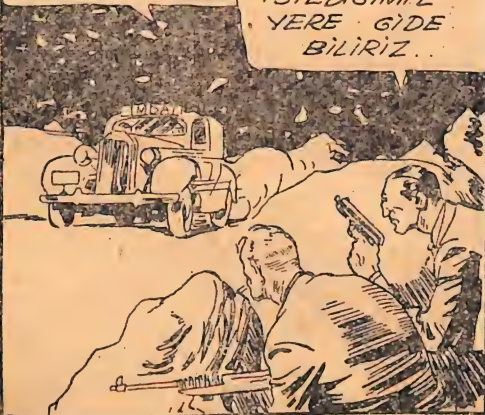
YAŞIYOR.. FAKAT ÇOK
AĞIR YARALI.. BU DA
BLAKENİN İŞİ.. İZİ
ÜZERİNDEYİZ.

SIHHİYEYE
TELEFON
EDEYİM.

İŞTE BİR İM.
DAT OTOMD.
BİLİ

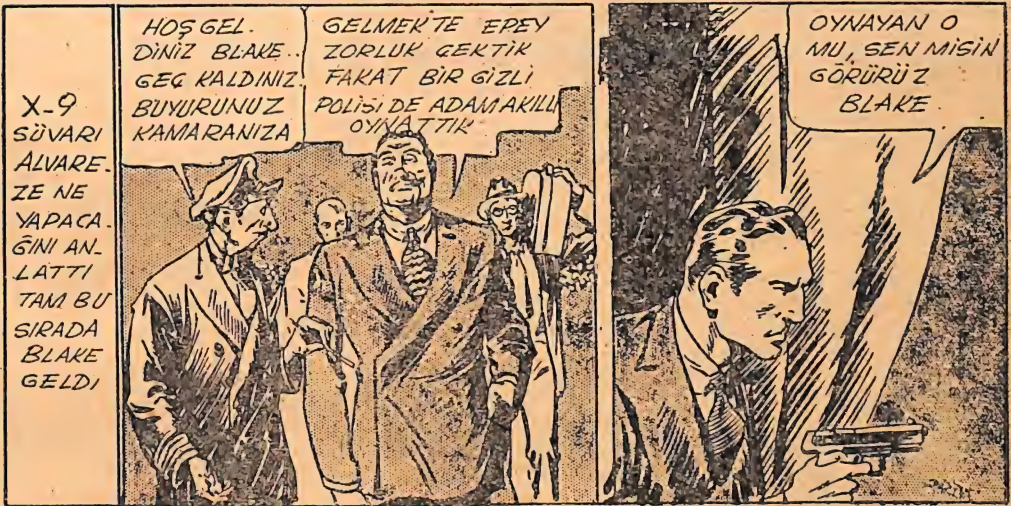
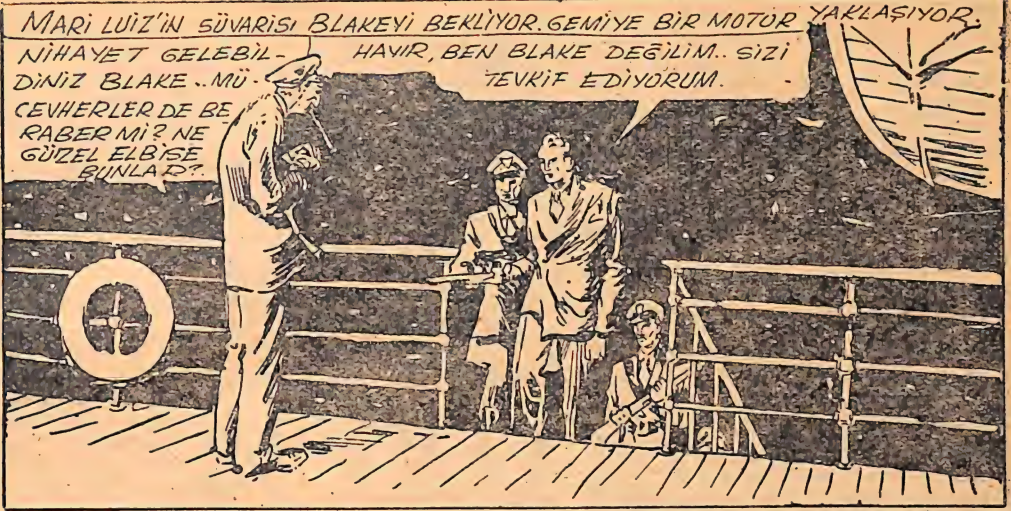
ŞUNU ELE GE-
ÇİREBİLİRSEK
İSTEDİĞİMİZ
YERE GİDE
BİLİRİZ.

LANDS BOYA
GİTMEK İSTİ-
YORLAR. BİZE
YARIM SAAT
EVVEL TAAR
RUZETTİ-
LER..

DERHAL TAYYARE-
MİZE DÖNELİM

Martin Arden, beyaz atını Texas'ın haydut yatağı dağları arasında ağır sürüyordu. Üç gündür yolda idi. Şayet Saly Carter'in mektubunu almamış olsaydı, böyle bir seyahate çıkmaya hiç de niyeti yoktu. Bir hafta evvel attan düşmüş ve sol ayağı incinmişti. O da henüz geçmiş değildi. Saly Carter'den gelen mektup, aynen şöyle idi: «Martin, büyük bir tehlike içersindeyiz. Derhal gel, bekliyoruz.»

Uzaktan çiftlik görünmüştü. Martin Arden, atını hızlandırdı. Az sonra çiftliğin önünde atından iniyordu. Çantasını aldı ve tahta kapıyı iterek içeri girdi. Fakat girmesiyle iri bir köpeğin havlayıp, karşısına dikilmesi bir olmuştur.

Bu sırada bir kadın sesi işitildi:

— Neye hırhıyorsun?

Martin Arden, sesin geldiği tarafa dönünce, güzel bir genç kıızı kendisine bakar buldu.

— Saly, sen ha!

Saly, Martin Arden'i görünce şaşırmıştı:

— Geldin demek? dedi. Bukadar çabuk geleceğini hiç zannetmiyordum.

Bu sırada Saly'nin babası, Hiram Carterde yanlarına gelmişti:

— Bonjur Martin, dedi. İyi ki geldin.

— Beni oldukça heyecana düşürdünüz. Söyleyin bakalım; neler dönüyor buralarda?

Hiram Carter:

— Jason Grant, diye mırıldandı.

— Jason Grant mı?

— Evet. O haydut herif, şimdi de benim çiftliğime göz koydu. Yok pahasına satın almak istiyor. Şayet satmayacak olursam, fena yapacakmış.

Martin Arden:

— Tuhaf, dedi. Grant çok iyi çocuktu.

— O seni kandırmağa çalışacaktır. Aldanma Martin.

Martin atına atlayarak, Jason Grant'ın çiftliğinin yo-

DİLSİZ SAHİT

ÇEVİREN:

YILDIRIM KESKİN

Resimleyen: FİRUZ

lunu tuttu. Arkasından Saly'nin:

— Dikkat et Martin, Diye bağırın sesini duydu.

Az sonra Jason Grant'ın çiftliğine gelmişti. Atını bağladıktan sonra tahta kapıyı itti ve içeri girdi.

Kapıyı çaldı. Biraz bekledi, fakat açan çımadı.

— Tuhaf, diye mırıldandı.

Kapının tokmağını tutup hızla çevirdi, kapı açıldı. İçeri girdi. Fakat girmesiyle, bir kaç adım gerilemesi bir oldu.

Jason Grant, masanın yanındaki koltukta kanlar içinde yatıyordu. Martin, yaklaştı; Jason Grant'ın elini tuttu, ceset soğumuştur. Gömleğini

açtı. Tam kalbi üzerine bir bıçak saplanmıştı. Martin Arden, bir an şaşırmış bir halde etrafına bakındı. Fakat o, böyle şeylere alıştı. Derhal döndü ve masanın üzerindeki şeyleri karıştırmaya başladı. İki cam bardak, ağzı kırık bir sürahi ve bir de petrol lâmbasından ibaret olan bu eşyayı bir anda gözden geçirdi.

Bu sırada hafif bir gürültü işitmişti. Martin Arden, tabancalarından birini eline alarak, masanın kenarına oturdu ve kapıyı gözlemeğe başladı. Az sonra kısa boylu, ayağında çizmeler bulunan bir adam odaya girdi. Kendisini silâhla bekleyen birini görünce kekeleyerek:

— Mister Grant, burada mı? diye sordu.

Martin Arden:

— Evet; diye cevap verdi.

Burada. Fakat ölü.

Adam şaşırmıştı:

— Ölü mü?

— Evet. Bıçaklamışlar.

Martin Arden, biraz durduktan sonra adama dönerek sordu:

— Siz Mister Grant'a ne söylemek için gelmiştiniz?

Adam:

— Ben... Ben... diye kekeledi. Adım Sam Small. Anson Renshaw'ın yanında çalışıyorum. Beni buraya küçük ormandaki ağaçların kesilmesine başlandığını bildirmek için gönderdi.

Arden:

— Hangi küçük orman? diye sordu.

— Mister Renshaw'ın bir kaç gün evvel Jason Grant'tan aldığı orman.

— Jason Grant...

— Kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?

— Hayır, geldiğim vakit ölü buldum.

Sam Small, biraz durduktan sonra:

— Birkaç gün evvel Hiram Carter öldürülmekten korktuğundan bahsediyordu, dedi.

— Hiram Carter! Neden? Onun bu sözünün cinayetle ne alakası olabilir?

Sam Small, zoraki bir gülüşle:

— Ondan şüphe edebilirsiniz, dedi. Jason Grant'la hiç geçinemiyorduk.

Martin Arden, hâlâ elinde tuttuğu tabancayı kılıfına soktuktan sonra ayağa kalktı ve yan odaya geçerek vakayı telefonla şerife bildirdi.

Az sonra şerif, Jason'un çiftliğine gelmişti. Vakayı Martin Arden'den dinledikten sonra:

— Tuhaf, dedi. Vakıa Jason Grant, haydut ruhlu bir adamdı ama, öldürüleceği hiç hatırıma gelmemişti.

Bu sırada dışarıda bir gürültü oldu. Biraz sonra da içeriye Renshaw girdi. Şerif: — Jason Grant öldürüldü, dedi.

Renshaw:

— Duydum, diye cevap verdi. Yazık oldu çocuğa, en iyi arkadaşımды.

Martin Arden:

— Onu kim öldürmüş olabilir Mr. Renshaw, dedi.

Renshaw:

— Çok düşmanı vardı, diye cevap verdi.

— Son olarak onu ne va-

kit gördünüz?

— Dün öğleden sonra. Saat üç buçukla dört arası.

— Biraz evvel uşağınız Sam Small, sizin Jason Grant'tan bir çiftlik adığınızı söylüyordu.

Anson Renshaw, Martin Arden'in sözünü kesti:

— Evet, doğrudur. Ormanı dün 2000 dolara satın aldım. Parayı bankaya yatırmamı söylemişim.

Biraz durakladıktan sonra ilâve etti:

— Hiram Carter, Jason Grant'ı öldüreceğini söylemekteydi.

Martin Arden, Anson Renshaw'ın son sözünü duymamazlıktan gelerek sordu:

— Siz ikibin doları Jason Grant'a verdikten sonra, onun parayı nereye koyduğunu biliyor musunuz?

Anson Renshaw, eliyle masayı gösterdi:

— Buraya. Masanın üzerindeki petrol lâmbasının yanına koymuştu.

Şerif:

— Buraya herhalde ilk giren siz oldunuz Mr. Arden? dedi.

Martin Arden:

— Evet, diye cevap verdi. Fakat geldiğim vakit, masanın üzerinde böyle bir para yoktu. Katil herhalde parayı almak için Jason Grant'ı öldürdü.

Şerif:

— Muhakkak, dedi.

Bir zaman konuşmadan durdular. Bu arada Martin Arden, etrafı karıştırıyor, işe yarayacak bir ip ucu bulmağa çalışıyordu.

Şerif, Anson Renshaw'a dönerek:

— Siz dün saat kaçta Jason Grant'ın yanından ayrıldınız? diye sordu.

Anson Renshaw:

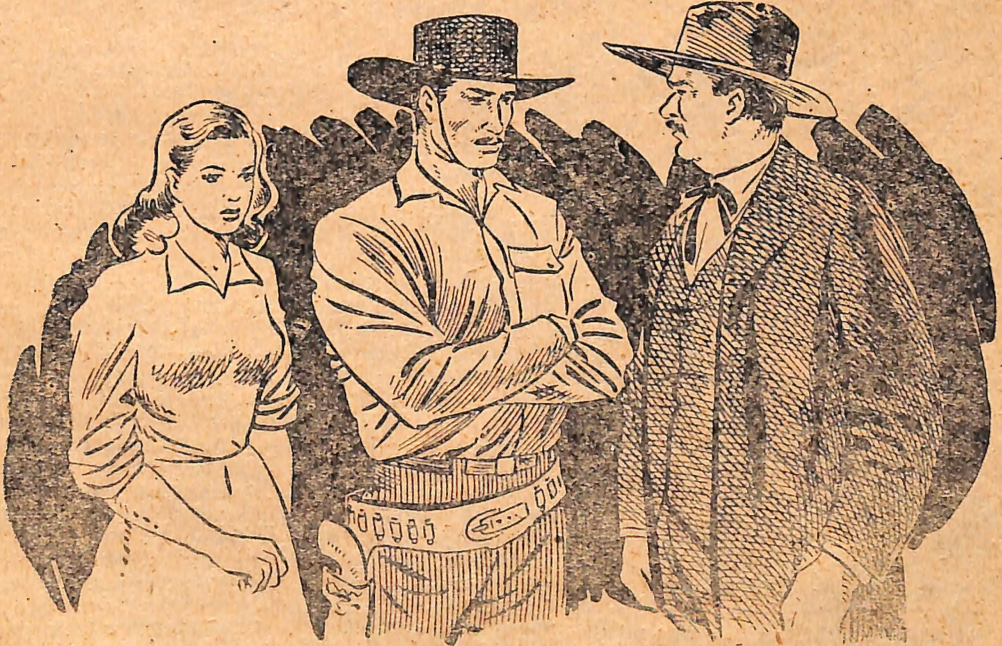
— Biraz evvel de söyledim gibi, saat üç buçuk ile dört arası, dedi.

— Buradan ayrıldıktan sonra, yolda kimseye rastladınız mı?

— Hiram Carter'i gördüm. Evine gidiyordu.

Martin Arden, şerife dönerek:

— Katilin Hiram Carter olduğunu sanıyorsanız yanlıyorsunuz, dedi. Fakat herkes-ten şüphe etmek hakkınızdır.

Şerif :

— Şu Hiram Carter de, uzun zamandır Jason Grant'la geçişiyordu, dedi.

Martin Arden:

— Evet, diye cevap verdi. Jason Grant, onun çiftliğine göz koymuştu. Fakat bu, Jason Grant'ı öldürmesine bir sebep teşkil etmez. Hem, Jason Grant'ın parasız olduğunu biliyordu. Onda para olduğunu bilen ve ona para getiren, yalnız Anson Renshaw'dır.

Bu sözü işiten Anson Renshaw, hiddet içinde yerinden fırladı:

— Ne demek istiyorsunuz Mister Arden? diye bağırdı. Sevdiğiniz bir kızın babasını tabii korursunuz! Katil bile olsa...

Martin Arden, gülümsiyerek:

— Evet, dedi. Hakınız var. Saly Carter'i seviyorum. Fakat bir katili koruyacak kadar alçak değilim.

Biraz durduktan sonra ilâve etti:

Ben içeri girdiğim vakit para, Mister Anson Renshaw'ın dediği yerde yoktu. Parayı da katil aldı. Fakat katil kim?..

Şerif, canı sıkılmış bir şekilde ayağa kalktı:

— Hep aynı sözler, aynı şeyler, aynı hareketler, dedi. Daha ufak bir ip ucu dahi ele geçiremedik. Bir şeyler yapmak lâzım. Vakit geçiyor, katil uzaklaşıyor.

Bu sırada kapı açılmış, on iki, on üç yaşlarında küçük bir kız çocuğu içeri girmişti. Şerife dönerek:

— Nan Peters, sizi görmek istiyor, dedi.

Şerif :

— Kim bu? diye sordu.

Anson Renshaw cevap verdi:

— Jason Grant'ın uşağıdır. Birkaç gündür hasta idi. Çiftlikte, küçük bir kulübede oturuyor.

Şerif :

— Gidelim, dedi.

Jason Grant'ın evinden çıktılar ve ihtiyar usak Nan Peters'in kulübesine doğru

yürümeğe başladılar.

İçeri girdikleri vakit, Nan Peters'i yatağında doğrulmuş, onları bekliyor buldular.

— Siz misiniz? diye mırıldandı. Gözlerim pek iyi görmüyor da... Siz misiniz Şerif...

Şerif, şapkasını çıkarırken cevap verdi:

— Evet, benim.

— Neler oluyor? Sabah-tanberi burada gürültü var. Sizin geldiğinizi duydum da çağırttım.

Şerif cevap verdi:

— Jason Grant katledildi.

— Jason Grant öldü mü?

— Evet, öldürüldü...

— Ne saadet! Bana yaptığı eziyetlerin cezasını çekti demek?

Martin Arden :

— Onu son olarak ne vakit gördünüz? diye sordu.

Nan Peters, Arden'e döndü:

— Siz kimsiniz? diye sordu.

— Bir dostunuz...

— Onu dün... Gördüm. Bu hasta hâlimle beni çağırmıştı. Onun yanından çıktıktan sonra, Hiram Carter'i gördüm. Çiftliğe dönüyordu.

Şerif, Martin Arden'e dönerek:

— Tuhaf, dedi. Hiram Carter'i görmüş.

Martin Arden:

— Ben Hiram Carter'in çiftliğine geyorum, dedi.

Ve cevap beklemeden dışarı çıktı.

Çiftliğin önünde atından indi ve telâş içinde içeriye girdi. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Eve girdiği vakit Saly'yi bir sezlonga uzanmış, kitap okur buldu. Saly de onu görmüştü. Martin, bütün olup bitenleri anlattı. Hattâ Hiram Carter'den şüphe ettiklerini bile söyledi. Saly' bunu duyunca büyük bir heyecana düşmüştü.

Martin Arden :

— Merak etme dedi. Ben böyle bir şey yapmadığıma eminim.

Bu sırada gözleri köşede duran küçük bir torbaya ilişmişti. Yerinden kalkarak,

torbanın yanına gitti ve ipini çözerek ağzını açtı: İçi para doluydu!..

Saly'ye dönerek:

— Bu nedir? Nereden geldi? diye sordu.

Saly döndü torbayı görünce:

— Ha! dedi. Dün babam getirmişti...

— Bunun içi para dolu.

Saly yerinden fırladı. Hayretle:

— Para mı dolu? dedi.

— Baban nerede?

— Sonra sesini yükselterek bağırdı.

— Mister Carter...

Hiram Carter'in sesi duyuldu:

— Buradayım Arden. Ne istiyorsun?

— Biraz geliniz.

Az sonra Hiram Carter, yanlarına gelmişti. Martin Arden torbayı göstererek:

— Bunu nereden buldunuz? diye sordu.

Hiram Carter, torbayı görünce kekelemeğe başladı:

— Şey... Onu...

Martin Arden, ihtiyarı tutarak sarstı:

— Hakikati söyleyiniz, yoksa sonu fena olacak.

Hiram Carter:

— Peki, dedi. Söyliyeim. Onu dün çiftliğe dönerken yolda buldum.

— Hangi yolda?

— Jason Grant'ın çiftliğinden iki-üçyüz metre uzakta, yol üzerinde. Anson Renshaw'a rastladıktan sonra.

— Doğru mu söylüyorsunuz?

— Evet.

— Peki, bunu sabahleyin bana neden söylemediniz?

— Şey... Ben...

Martin Arden:

— Yazık, diye haykırdı. Sizlere emniyet edebileceğimi sanmışım. Yazık, çok yazık.

Torbayı aldı ve hızla evden çıktı. Saly, şaşırılmış tek kelime söylemeğe vakit bulamamıştı. Martin Arden, e-linde para torbası olduğu halde atını Jason Grant'ın evine doğru sürüyordu.

(Arkası gelecek sayıda)

YILDIZ 1946 Yazlığı

4 RENKLİ ÇİFT KAPAK
4 RENKLİ TABLOLAR.
EN SON HOLLYWOOD
HABERLERİ-DEDİKODU-
LARI-FİLM ROMANI-
HİKÂVELER VE EN YENİ
YILDIZ RESİMLERİLE
ZENGİN BİR ŞEKİLDE

86 SAYFA

OLARAK ÇIKTI !.....

FİATİ 100 KURUŞ

HER YIL BİRİ YILDIZ YILLIĞI, BİRİ DE YILDIZ YAZLIĞI İSMİYLE İKİ FEVKALÂDE SAYI ÇIKARAN YILDIZ MECMUASI BU YAZ DA BUGÜNE KADAR ÇIKARDIĞI YILLIK VE YAZLIKLARIN EN MÜKEMMELİNİ, EN ZENGİNİNİ ÇIKARMIŞTIR. BASKI, RENK, RESİM VE ÇEŞİTLİ MEVZULARIYLA SEVE SEVE OKUYACAĞINIZ BU YAZLIĞIN MEVCUDÜ PEK AZ KALMIŞTIR. İKİNCİ BASKISI NA İMKÂN OLMADIĞI İÇİN MUHAKKAK ALINIZ. HENÜZ ALMAMIŞ OLANLARA ALMALARINI SÖYLEYİNİZ.